

NOVELLER

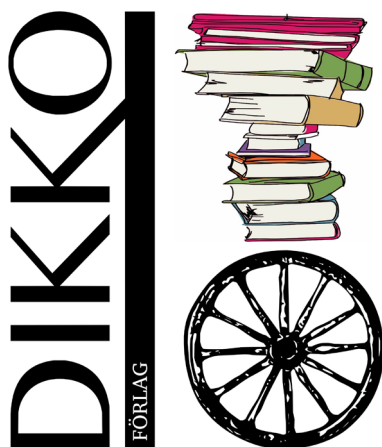
FRÅN NOVELLTÄVLINGAR
I MAGASIN DIKKO

Redaktörer:

Britt-Inger Hedström Lundqvist,
Linda Lundqvist & Johanna Olsson

PDF- boken ges ut i ett samarbete mellan förlag DIKKO,
magasin DIKKO och föreningen RUNG

Förlag DIKKO forlagdikko.nu

© Britt-Inger Hedström Lundqvist,
Johanna Olsson & Linda Lundqvist

Förlag DIKKO 2023

OMSLAGSBILD Förlag DIKKO

LAYOUT Förlag DIKKO

PDF Förlag DIKKO

PDF ISBN 978-91-527-8830-1

Novellerna som återfinns i den här boken kommer från novelltävlingar som magasin DIKKO anordnat och publicerat under 2021 och 2022.

Novelltävlingen vände sig till personer i åldrarna mellan 0-100 år som gillar att skriva.

De noveller/berättelser som publiceras i boken är skönlitterära eller biografiska texter som ofta innehåller ett berättande, målande och levande språk, med tankar och känslor.

Novellerna presentera utan inbördes ranking.

Redaktionen önskar dig en njutbar stund med novellerna.

Innehåll

Udden	5
<i>Tim Kristenson</i>	
Som fattig er du alene i denne verden	11
<i>Doina Bobu</i>	
<i>Blixtar och Dunder</i>	15
<i>Adelin Wegart</i>	
Min artonde födelsedag	22
<i>Alva Svensson</i>	
Min farmor och jag	28
<i>Lovisa Andersson</i>	
När våren kommer	33
<i>Anny Berglin</i>	
En surgubbes dag	39
<i>Petra Wilhelmsson</i>	
Historien om pappa	45
<i>Janna Li Janke</i>	
Vardagens guldkanter	60
<i>Ann-Louise Strandberg</i>	
Händelser i livet	67
<i>Thomas Karlsson</i>	
Har du sett något knepigt?	73
<i>Petra Wilhelmsson</i>	
Ett fel kliv	78
<i>Molly Havsros</i>	
Fasanfulla möten i mörkret	87
<i>Thomas Karlsson</i>	

Tim Kristenson: Udden

Idag var en dag som ingen annan, idag mötte jag Iris. Med hårgyllene som koda och en blick lika mjuk som mossa förde hon mig in. Ord av silke smekte mina öron då hon talade om världen som om den var oändlig, oändlig och god. Vi bestämde ett möte även imorgon, då bara en dag borta från hennes skratt skulle fylla mig med längtan.

Undrar om hon visste att allt jag önskade var en vän?

18 april, 1992

Iris sa till mig idag; Vet du att du är det vackraste jag sett? Sättet hon sa det på gjorde nästan att jag höll med, trots att jag vet att kroppen min inte kommer hålla. Men som om hon såg tvekan i min blick tog hon min hand i sin och log, och så plötsligt var allt åter vackert; även jag. Sedan satt vi i tystnad tills allt var svept i skugga och sjön en oändlig pöl av mörker.

20 april, 1992

Vi utforskade idag, skogen bortom udden. Hand i hand for vi in i det okända med solsken i nacken och hopp i luften. Vi fann murar av sten och spångar av trä, eldplatser slukade av vatten och klippor täckta i moss. Iris hade tagit med sitt skissblock och insisterade på att jag skulle sätta mig vid våra upptäckta platser så att hon kunde dokumentera denna händelse. Jag skrattade och slog mig ner, hon behövde inte veta att min kropp bultade av smärta och gärna välkomnade en sekund av vila.

När vi var tillbaka på vår plats vid uddens klippor, där bortom det eviga tältet, så frågade jag ifall hon kunde visa det hon tecknat under våran färd. Men Iris skakade på huvudet och tog min hand i sin. Det var som att hon visste att ord inte behövdes när det bara är vi. Där satt vi åter igen, en kväll då världen blir till skugga. Hand i hand och hennes huvud på min axel.

Jag andades in och kände doften av barr i hennes hår och för en liten stund var allt mitt lidande borta.

2 maj, 1992

Dagarna flyter förbi, tiden passerar trots att allt jag vill är att den ska stanna. Jag vet inte hur mycket tid jag har kvar med Iris innan jag inte längre är mig själv, bara ett tomrum efter att sjukdomen slukat mig. Doktorn berättade igår under mitt besök, att det inte är någon poäng med behandling, att den redan spridit sig för mycket. Hon sa att det enda som går att göra nu är att vänta. Men tiden passerar fortare än vad jag hade önskat, för hur mycket jag än hade önskat så är våren inte evig.

4 maj, 1992

Jag tror Iris vet att jag är döende. Vi utforskar inte längre skogen, vi blir endast sittandes vid klipporna under filten hon tagit med sig hemifrån. Den har en gräslig färg, magentafärgad fleece täckt i blommor av neon. Men den luktar som Iris, doften av skog, rök och regn.

Hon hade med sig sin skissbok idag och lät mig se bilderna från vårt första äventyr. Jag fylldes av en känsla av värme då jag märkte att alla bilder bara var på mig, och för en gång skull såg jag lycklig ut. När hon frågade om jag tyckte om dem kunde jag inte annat än omfamna henne och hålla kvar som om det var för sista gången. På sättet hon höll mig mot sig tror jag att hon kände samma.

13 maj, 1992

Idag sågs vi, Iris och jag, för första gången på en vecka. Mamma hade mig sängliggande eftersom jag inte kunde stå utan att brista ut i gråt av all smärta. Idag bet jag ihop och insisterade att jag var okej, det ledsna leendet hon gav mig i gengäld sa att hon vet att det inte är sant.

Jag kunde inte gå en dag till utan att se min Iris, hon är det som får smärtan att försvinna genom att bara ta min hand.

All smärta i världen var värt ögonblicket då våra blickar möttes och hela hon lyst upp. Hon höll mig i sina armar och så stannade vi, Iris och jag. En evighet kunde ha passerat innan hon plötsligt drog sig undan, enbart för att ta mitt ansikte i sina händer och sluta sina läppar mot mina. Den plötsliga förvåningen var inget emot den känslan som hennes beröring förde till min själ, det var som att världen äntligen var klar, som att någon äntligen tvättat världens fönster. Vi kunde dock inte stanna i vårt omfamnande så länge, då vi båda inte kunde sluta le. Hon la sin panna mot min och slöt sina ögon.

Som ett tecken från världen runt om satte sig en hackspett i trädet tätt intill vår klippa och började hacka, så som hackspettar gör. Det förde oss tillbaka till nuet och vi slog oss ner på vår udde, så som vi alltid gör, hand i hand och tittandes ut över vattnet.

17 maj, 1992

Dagarna går, suddiga i vart den ena börjar och den andra slutar, som en påminnelse om att tiden verkligen rinner ut. Jag mötte Iris vid vår klippa, på udden där bara vi verkar vara. Vi satt och pratade under solens stålar tills vi blev hesa, vi skrattade tills vi hade ont i magen och vi höll om varandra tills det bara var vi kvar på jorden. Tiden är dock inte på vår sida, jag känner var dag hur smärtan blir mindre och mindre uthärdlig. Jag vet att vi inte kommer kunna ha en framtid tillsammans, Iris och jag, för våren är inte evig. Mamma försöker få mig att vara hemma, hon säger att all tid ute bara gör det värre. Jag har inte berättat om Iris, jag vet att dagen jag gör det är sista dagen jag ser henne. För även om jag är döende så är kärleken vi har inte något som hon skulle acceptera. Så jag låter henne ha bilden av mig hon har tills dagen jag är borta, den perfekta dottern in i slutet.

21 maj, 1992

Idag var inte min bästa, jag kunde inte dölja hur jag mådde för henne jag håller kär. Hon förstår att tiden vi har tillsammans börjar komma till ett slut. Men som alltid behövde vi inte ord, hon tog min hand och kysste mina läppar och i den stunden förstod jag att jag var älskad. Hon höll mig tills en tår föll från min kind och allt jag kunde tänka var att världen inte var rättvis. Om vi funnit varandra tidigare skulle vi kanske haft mer tid. Vi hade kunnat resa, äntligen se vad som finns bortom vår lilla udde. Vi hade kunnat utforska den lilla ön, blott en sim-färd bort från vår klippa. Vi hade kunnat haft ett liv ihop och jag hade kunnat få behandling tidigare, haft chansen till en framtid med Iris.

25 maj, 1992

Det regnade idag, så som det gör när det börjar närma sig svensk sommar. Men vi klädde oss för väder och satte oss på vår klippa vid udden, under ett paraply med lite för många hål. Jag mår inte bra nu för tiden, men jag var tvungen att säga hejdå. Jag vet inte vilken dag som kommer vara min sista, jag hoppas dock att det är en dag jag spenderat med henne. Det kändes dock väldigt metaforiskt om den dagen skulle vara idag, sittandes ute tillsammans på vår plats då världen runt om gråter.

8 juni, 1992

Jag har nu varit hemma hos mamma i tre veckor, tre långa veckor utan min Iris. Hon skriver till mig varje dag och jag önskar jag hade styrkan att göra det samma för henne. Men som om att världen gav mig glädje bara för att dra den undan är jag nu bunden i min säng av oerhörd smärta. Mamma säger att det snart är över, men att lämna Iris utan att för blott en sekund kunna omfamna henne och känna doften av barr i hennes gyllene hår är otänkbart. Tanken på det är nog för att få mig att redan känna mig död.

Men här är jag än, kvar i sängen och drömmandes om vad som skulle kunna vara. En tid innan min kropp svek mig och jag och Iris hade kunnat utforska denna värld av oändlig godhet tillsammans. Vi hade kunnat simma över till ön bortom vår udde och göra den till våran. En plats där sjukdom inte finns och våren aldrig tar slut. Vi hade kunnat bli gamla tillsammans, efter våra barn lämnat hemmet och endast vi var kvar, gamla, hand i hand.

Men våren är inte evig, jag hoppas dock att tiden vi hade ihop gör ett avtryck på platsen som blev vår. Att en dag vår udde kommer få ett träd där vi satt, en tall doftandes av rök och regn, som en dag kan skydda andra som vi, från en värld som är alldeles för stor.

För det är som Iris sa till mig, den där dagen då vi först möttes: Världen är oändlig, oändlig och god.

Doina Bobu: Som fattig er du alene i denne verden

Det er mandag morgen og jeg har dratt opp til Ekeberg for å samle panteflasker fra søppelbøtter, busker og gressplener. Jeg har med meg en plastikkpose og jeg er nøye med å ikke pådra meg oppmerksomhet. Likevel, plutselig dukker det opp en pent kledd norsk mann. Han sier ting jeg ikke skjønner, men måten han sier det på gjør at jeg forstår. Han kaller meg «Gypsy» og sier «Off, away»! Han drar i posen med flaskene jeg har plukket og sier at jeg skal gi den til han. Han dytter meg i kroppen og jeg føler meg som om det er jeg som er søppelet. Jeg ber han om å «leave me alone» og sier «I dont steal». Jeg spør han om han er rasist og han svarer «Ja, jeg er rasist!».

Hva er det som driver et menneske til å behandle meg slik? Jeg har ikke gjort noe feil. Jeg prøver bare å overleve. Denne hvite, pene mannen har alt det jeg ikke har. Han kan til og med gå inn på hvilken som helst bar eller restaurant i byen å be om et glass vann eller bruke doen. Det får ikke jeg lov til. Forsøker jeg, blir jeg bare bedt om å gå vekk. Jeg er bare en «Gypsy»!

For eksempel, visste du at de offentlige doene i byen er utstyrt med visa kort/betalingsautomater? Hva med oss som kun har mynter, hvor skal vi gå på do? Hvis vi går i byen eller i skogen får vi jo bot!

Seinere samme uke sitter jeg og tigger ved Jernbanetorget. Jeg har kopp og et bilde av barna mine foran meg. Jeg plager ingen, jeg bare sitter der. Igjen kommer det en (annen) pent kledd norsk mann. Han sparker på koppen min slik at alle pengene faller ut på gata. Så tramper han på bildet av barna mine å går sin vei uten å se på meg. Jeg føler meg knust! Jeg er allerede sliten av livet jeg lever, av at barna mine venter på meg og at jeg trenger disse pengene. Jeg trenger ikke at folk hater meg i tillegg.

Så skjer det fine denne uken, en annen hvit og pent kledd mann bøyer seg ned, samler sammen pengene mine, som ligger spredt utover på gata, og legger dem tilbake i koppen min.

Han tar opp bildet av barna mine og sier noe jeg ikke skjønner men, som jeg kan se i blikket hans, er noe fint jeg trenger å høre.

Vi «Gypsies» blir gjerne omtalt som en gruppe, og som dårlige mennesker. Men se innad! Hvordan disse norske mennene oppførte seg representerer alle mennesker. Ikke alle er slemme, ikke alle er dårlige, det finnes også de ærlige og omtenkssomme mennesker. Blant nordmenn, og blant alle oss andre.

Forskjellen mellom oss som tigger og de fra Romania som er kriminelle er at de kriminelle driver en business. Vi som tigger vi tigger og samler flasker. Vi leter i søppel. En som er kriminell skulle aldri fornede seg selv med å gå i søpla.

Som fattig er du alene i denne verden. Fordi rike mennesker hverken i Romania eller Norge, eller andre steder i verden, ønsker å hjelpe oss, de vil ikke se på oss. De rike menneskene jager oss vekk. Til og med rike Roma i Norge og Romania jager oss vekk. Vi blir behandlet som søppel. Det er som om vi ikke eksisterer i denne verden, som om vi er usynlige.

Folk i storsamfunnet tror at vi er dårlige mennesker som driver med dårlige ting. Men det er ikke sant. Vi er mennesker som tror på gud og som prøver å overleve i denne verden. Vi stjeler ikke. Vi driver ikke med business.

Vi er fattige og vi venter på at verden vi bor i skal våkne opp og se at vi er mennesker, at verden skal behandle oss på lik linje med alle andre.

Vi tigger for at barna skal få en bedre fremtid enn oss. For at de skal kunne gå på skole. Vårt liv hjemme er som en dårlig drøm. Vi trenger penger til alt av grunnleggende behov; mat, klær, skolebøker. Ingenting er gratis i Romania. Vi betaler for rengjøring av skolen, for penner, for maling av vegger. Barna kan ikke gå til skolen i dårlige klær, da blir de stigmatisert. Vi trenger penger til lys, til ved, til å bygge våre egne hus.

Jeg er fattig, jeg eier ikke hus. Jeg bor med barna hos broren min. Vi bor 10 barn og 8 voksne i et hus på 30 kvadrat meter. Huset har to små rom og et lite kjøkken. Jeg har ikke dusj, ikke rinnende vann. Vi har elektrisitet men den er dyr. Jeg har en tv og en lampe.

Jeg føler meg som en hund og noen dager ønsker jeg å dø. Jeg tenker på barna hjemme og at jeg ikke klarer å tigge nok penger til å hjelpe dem. Jeg tenker på at jeg ikke er sammen med dem, at de lever et liv uten mamma.

Jeg forteller alt dette sånn at du skal skjønne at vi som tigger kommer til Norge for å overleve livet i Romania. Dette er min historie og slik er også situasjonen for alle de andre som tigger på gata i Norge.

Diktert av Doina Bobu, oversatt til Norsk av Johanna Eidse-Frænkel i Kirkens Bymisjon

Adelin Wegart: Blixtar och Dunder

Jag brinner. Eller jag tror jag gör det i alla fall, jag ser ingenting och mina lungor känns som tunga stenblock i kroppen. Jag försöker öppna ögonen men med ett omedelbart hugg stängs dom ovilligt igen. Det svider i dem, tror jag. Jag känner ingenting. Jag undrar vart dom andra tog vägen. Ligger jag kvar på dansgolvet eller är jag utomhus? Jag kisar med mina ögon och ser min mobil liggandes tätt intill mig, som trillat ut ur min ficka. Jag lyckas dra mina händer till den och med hackiga rörelser väcka liv i den. Hemskärmen lyser upp och jag tittar på de stora vita sofforna: 02:00

Tidigare

Mobilskärmen lyser blått. Jag tittar på de vita siffrorna 14:23, som betyder att det är exakt fem timmar och trettiosju minuter kvar tills jag ska åka härifrån. Varma droppar rinner från min hand och lägger sig på skärmen. En droppe blurrar ut en av siffrorna, jag drar skärmen mot min handduk. Mobilskärmen släcks. Med ett tryck väcker jag mobilskärmen igen, 14:24. Bara fem timmar och trettiosex minuter kvar. Handduken som klamrar sig fast runt mina blöta lockar på huvudet känns tung mot nacken, jag vrider av den och hänger upp den på handdukstorken. Jag kollar på mig själv i badrumsspeglén. Jag ser trött ut och inte alls som någon som ska gå ut ikväll. Tänker på mina kompisars leenden och stadens väntandes skratt. Jag reser motvilligt mungiporna mot mig själv. Tycker jag ser dum ut, slutar att le.

Tänker att jag saknar leenden man inte behöver tvinga fram, vänder mig bort från speglén och fyller ett glas med vatten. Vattnet känns tjockt i munnen och efter några klunkar gör det nästan ont när jag sväljer, håller ut det igen.

Tiden stannar upp när jag med spikrak blick försiktigt målar svarta linjer längst mina ögonlock. Jag lägger ned kajalpennan och tiden börjar gå igen, jag andas ut.

Jag tar på mig kläderna som ligger prydligt hopvikta på sängkanten, där de har väntat i flera timmar på att få sträcka på sig. När jag knäpper det hårda bältet runt midjan känns det trögt att andas.

Jag drar av bältet igen och slänger mig på sängen, mitt ansikte känns varmt. Jag öppnar ett fönster. Luften från fönstret är sval och en lukt av våta hängande växter fyller rummet, jag sticker ut handen och några regndroppar kittlar mina fingrar. Dropparna kyler min hand när de landar på min lysande hy och fortsätter sin resa mot fritt fall. Tänker att livet skulle varit enklare om saker bara kunde rinna av mig som regndropparna på min hand gör.

På mobilskärmen lyser de vita siffrorna 17:51. Jag står med ett glas vatten i handen. Med små klunkar försöker jag dryga ut de två timmar och nio minuter som är kvar. Jag ställer glaset på diskbänken och trycker ned mobilen i min trånga bakficka. Jag kryper ned i soffan med ett par hörlurar mot mina öron. Jag lyssnar på musik som jag tror att någon som ska ut ut ikväll skulle lyssna på, när Thomas Stenströms låt "Blixtrar och dunder" sätts på. Jag nynnar med när låten börjar;

varenda tår som faller sparar jag, jag önskar att jag våga leva.

Hörlurarna trycker hårt mot öronen;

vi fick aldrig bli det vi ville va på drömmarnas torg sjöng kärleken om sorg.

En tryckande känsla bildas bakom mina ögon. En tår faller nerför min kind och jag tänker att jag inte vill spara mina tårar. Jag vill inte bära dom ikväll. Ikväll vill jag vara precis vad jag vill att jag ska vara. Stark. Levande. Fri. Inte deprimerad. Orkeslös. Tänker att jag är trött på att känna att min kropp när som helst kommer gå i tusen bitar så fort jag ska ta ett steg ut i världen.

Att jag är trött på att det känns som om kroppen redan fått sprickor i sig innan jag ens hunnit åka härifrån tack vare oron som kokar i magen och som gör vatten för tjockt för att dricka. Jag kniper ihop ögonen och lyssnar vidare;

det känns som livet håller fast mig, bränner mig långsamt med en cigarett.

Mitt hjärta slår hårt i bröstet och jag tänker att livet måste släppa mig fri snart och att jag kommer förtvina om det inte händer. Pulsen bultar i mina öron och jag tänker att jag inte vet om hjärtat slår av längtan eller hopplöshet. Kanske båda.

Klockslaget brinner till i mig som en blix. Klockan är prick 20:00 och det känns som om dem vita lysande siffrorna har hoppat ut ur mobilskärmen och tryckt sig mot mitt bröst. Jag tar på mig min jacka och slänger en sista blick på mig själv i spegeln, så att jag säkert ser ut som någon som ska gå ut ikväll. Tänker att jag ser ännu tröttare ut nu än tidigare på dagen.

Tankarna rusar i huvudet, tänker att jag vill stanna hemma. Orkar inte gå sönder mer. Orkar inte chansa. Orkar inte pusha. Mina vänners ord ekar i mitt huvud. "Det är inte bra för dig att vara hemma så mycket" "Häng med ut ikväll" "Det blir kul!" Tittar på mig själv och tänker att jag måste försöka, för min skull, vill inte stå stilla mer. Jag kanske till och med kommer ha roligt trots allt. Kanske till och med hålla ihop. Jag kliver ut. En kall vind som drar sig förbi river mina ben och jag klämmer ihop jackan runt om mig. Jag sätter mig i busskuren. Bänken är kall mot låren och känns blöt genom byxorna. Det värker till i benen när vindpustar stryker sig mot dem, jag tänker på värmen inne på klubben. Ett dämpat ljud tränger sig igenom jackfickan, jag tar upp mobilen och läser textrutan "Hej är utanför nu, väntar här.". Mina nedkylda fingrar trycker hackigt på skärmen. "Okej. Är på väg.", skickat.

Utanför klubben ser jag personen bakom textrutan väntandes på mig.

Jag ler tillbaka, hon luktar cigg och parfym när vi kramar om varandra. Den bitande kylan gör det svårt att fokusera på vad hon säger medans vi går mot ingången. Mina steg känns stela och tyngdlösa. Gatorna har blivit till strömmar av iordninggjorda frisyrer och starka lukter.

Stadens höga skratt har nu bubblat upp till ytan och jag kan inte hjälpa att undra om alla är så bekväma som dem ser ut ståendes i sina tunna jackor och glödande ansiktsuttryck. Min vän säger något kul och jag skrattar till lite extra högt.

Luften inne i lokalen känns tjock, de blinkande ljusen från taket slår ned som blixtrar och avslöjar bitar av dansgolv, barstolar och stimmig rörelse. Den påträngande musiken ger ett löfte om en bra stämning och något pirrande i min ryggrad gör att jag sträcker på mig lite. Min vän tar tag i min hand och drar mig igenom folkmassan till baren. Hon säger att dom kommer skjuta fyrverkerier sen men att jag måste prova en jättegod drink först. Hon lutar sig över disken mot bartendern och ropar något, som efter bara några sekunder ställer upp två ljusrosa drinkar på disken och nickar åt oss. Jag frågar min vän varför dom ska skjuta raketer sen medan hon knappar in sin kod i kortautomaten. Det höga bullret i lokalen gör att vi måste ropa till varandra trots att vi nästintill står med ansiktena i varandras hår. Hon svarar att raketerna är till för att fira klubbens jubileum, jag nickar. Vi sätter oss vid ett bord med några andra som ivrigt vinkat åt oss att komma dit. Det pratas livligt om ansikten som setts i lokalen, vilka ansikten som snart kommer hit och vilka som redan behövt åka hem. Någon berättar att det var en som inte kunde komma hit ikväll, jag blir i smyg lite stolt över mig själv att jag är här.

Tiden går inne i lokalen, även när jag stänger mina ögon och låter musiken flytta min kropp på dansgolvet. Jag dansar bredvid min vän, hennes vita tänder ändrar färg med de skiftande blixterna från taket. Min rygg känns mer än fuktig nu och jag ler mot henne tillbaka.

Undrar hur hon ser mig just nu. Jag tänker tillbaka på Thomas Stenströms låten när en av ljuskastarna bländar mig och färgar min tunna hud grön och orange. Min vän tar tag i min hand och drar mig efter henne igenom folkmassan, med o tveksamma steg trycker jag mig igenom i följeslag. Är det såhär det känns att leva Thomas, tänker jag för mig själv. Tänker att jag vill gå igenom den här folkmassan för evigt, vill inte hem och dö, vill leva för alltid. Vi når knappt andra sidan dansgolvet då min vän vänder sig mot mig, ler det där leendet och det känns som livet. Våra ansikten glöder och sen smäller det.

Som tusen blixtrar av himmelssort, fylls rummet av en avskyvård doft. Det blir först helt tyst, sen hör jag det. De mest kvävda kvidande skriken tränger sig igenom min skalle. Det tjuter i mina öron, eller kanske i lokalen. Kanske båda. Jag brinner. Eller jag tror jag gör det i alla fall, jag ser ingenting och mina lungor känns som tunga stenblock i kroppen. Jag försöker öppna ögonen men med ett omedelbart hugg stängs dom ofrivilligt igen. Det svider i dem, tror jag.

Jag känner ingenting. Jag undrar vart dom andra tog vägen. Ligger jag kvar på dansgolvet eller är jag utomhus? Jag kisar med mina ögon och ser min mobil liggandes tätt intill mig, som trillat ut ur min ficka. Jag lyckas dra mina händer till den och med hackiga rörelser väcka liv i den. Hemskärmen lyser upp och jag tittar på de stora vita sofforna, 02:00, vad är det som händer? En snabb lukt av krut tränger sig igenom min näsa och i en split sekund tycks jag höra min vän bakom mig. En upprepning, "raketerna är till för att fira klubbens jubileum.". Jag ropar efter henne, men hennes namn avbryts i min mun av all rök som kommer ned i halsen. Tungt slår varje sekund mot mitt bröst. En bild på mig själv kastad hemma på sängen dyker upp i mina tankar, bredvid hopvikta kläder med varma kinder. Eller är det så att jag ser mig själv liggandes där jag är just nu? Jag vrider mig omkring på golvet. Önskar jag kunde öppna ett fönster. Min mage drar ihop sig och något svalt och lite klumpigt rinner nedför mina armar. Jag tror jag kräks. En smak i munnen ger mig ett blixtsnabbt minne av något rosa.

Jag glider fram och nu känns det. Jag smälter. Jag ser något framför mig, en klump av någon stort, det knastrar omkring den, jag drar mig framåt och ser kroppen. Sen ser jag inget mer.

Vi fick aldrig bli det vi ville va, på drömmarnas torg, sjöng kärleken om sorg.

Alva Svensson: Min artonde födelsedag

”Min artonde födelsedag, arton varv runt solen, arton vårar och vintrar och höstar och somrar. Jag har både haft det riktigt bra och riktigt riktigt dåligt, men ingen har väl ett liv där allt är konstant bra när jag tänker efter.

Ofta känns det som om jag skulle behöva fly, springa bort från allt och börja om någonstans, men det kan jag ju inte göra, man kan väl inte bara packa en väska och dra utan att det påverkar någon annan än en själv?

Nej den tanken får jag släppa.

Klockan var halv tre och Minna skulle träffa sina vänner på picknick runt fyra. De skulle fira hennes artonde födelsedag, vilket var ganska dumt om man frågade henne. Varför skulle man fira att man är ett steg närmare döden varje år? Trots att just döden var något hon ofta tänkte på, fast inte på det där läskiga sättet som man gör ibland när man mår riktigt dåligt. Utan mer på vad som kommer efter, om det är sant det de säger, om det finns en himmel eller ett paradiset eller vad det nu är man tror på. Själv trodde hon inte på något sånt där, hon tänkte att det mest logiska som händer efter man dött är att man åker ner flera meter under jorden och så planterar folk lite blommor ovanpå graven och tänker att man är på ett bättre ställe för att det ska kännas lättare. När man egentligen bara ligger där nere i jorden bland alla maskar. Hon kollar på alla kläderna som ligger på golvet, hon har testat nästan allt men hittar ingenting hon vill ha på sig, hon lyfter lite på en gul klänning med foten som om det hade gjort det lättare att välja. När det inte hjälper tar hon på sig sina hörlurar och dansar istället runt i rummet till den höga musiken som spelas. Hon hör inte när det knackar på dörren och när hon snurrar runt ser hon helt plötsligt sin bästa vän som lutar sig mot dörren och skrattar. Minna puttar fort in sin packade ryggsäck under sängen och hoppas att Isak inte la märke till den.

”Har du någon aning om vad klockan är?” frågade han.

”Nej inte direkt” svarade Minna medan hon drog på sig en smutsig t-shirt och flinade mot Isak. Hon kollade upp på väggklockan som fortfarande visade halv tre innan hon kom ihåg att batterierna hade varit döda i typ 10 år och insåg att klockan nog hade varit halv tre ganska länge.

”Fan, hjälp mig hitta nåt att ha på mig så drar vi” sa hon och Isak svarade att alla som skulle komma dit känner henne och hade inte ens tänkt på ifall hon blev lite sen. Han plockade upp den gula klänningen som hon hade lyft i tidigare och sträckte den till henne.

Redan innan de var framme såg de den färgglada filten med hennes vinkade vänner på. Hon saktade in lite och tvekade innan hon cyklade vidare för att komma fram. Hoppas att de förlåter mig sedan, tänkte hon. Hon möttes av glada hälsningar och gratulationer och drog upp champagne flaskan hon hade fått av Isak innan de stack. Minna var den första i kompisgruppen som fyllde 18, förutom Isak då som var två år äldre. Hon log mot sina vänner och tittade sedan ner i marken innan hon satte sig. Det dåliga samvetet började rulla in men hon skakade av sig det och räckte champagne flaskan till Isak som öppnade den och hällde upp glas till alla. De skålade och sjöng ja må hon leva och Minna tänkte på hur glada alla var och det dåliga samvetet kom tillbaka.

Efter några timmar kommer kvällen och de flesta börjar dra sig hemåt. Tillslut är det bara Minna och Isak kvar och hennes dåliga samvete har nästan helt försvunnit. Det är ju för hennes egna skull så varför skulle de bli arga? Hon kollar på Isak som tittar på himlen som börjat bli rosa och frågar honom om han också ska dra hem eller vad hans plan är.

”Jag ska nog börja dra mig hemåt, vill du ha följe hem?” frågar han utan att slita blicken från himlen.

”Nä jag tror jag vill sitta kvar en stund, men dra hem du” svarar Minna och ler mot honom. Snälla stanna kvar sedan tänker hon. Isak nickar, ställer sig upp, flinar mot henne och plockar upp sin cykel som också legat i gräset. Han säger något om att vi ses i veckan och Minna kollar efter honom när han och hans cykel blir mindre och mindre och tillslut försvinner. Hon sitter kvar ett tag och kollar på den rosa himlen och tänker på att hon snart är helt fri.

Det hade hunnit bli ganska sent innan hon kom hem och hon smög tyst upp på sitt rum för att inte råka väcka sin pappa. Han fick ju inte veta något han heller. Ingen fick veta för då hade de säkert försökt stoppa henne. Hon tassade ner i källaren och plockade tältet från hyllan och smög upp igen. Hon drog fram den packade ryggsäcken från under sängen och la ner tältet bland kläder, böcker och vattenflaskor. Hon stängde väskan igen och lutade den mot sängen och tog fram ett papper och penna.

”Hej, om du läser detta är jag inte här...” började hon. Suddade bort och skrev om, till slut nöjde hon sig med raderna på pappret, släckte lampan och ställde klockan på strax innan fyra.

När hon vaknade av larmet var hennes första tanke att stanna kvar och låtsas som ingenting, fast att hon egentligen var medveten om att hon behövde dra för att kunna stanna kvar. Hon satte bestämt ner fötterna på det svala golvet och kollade på den packade ryggsäcken. Hon skakade på huvudet och log. Det händer verkligen nu tänkte hon och tog på sig sina kläder, tog med väskan och lappen och smög ner i köket. Hon gick mot dörren men tvekade.

Tänk om de inte förlåter mig. Det måste dem, de måste förstå. I alla fall Isak. Snälla låt Isak förstå. Tre steg kvar till dörren. Ett två tre och hon var ute. Hon kände den friska sommarluften mot ansiktet och hörde fågelkvittret. Hon tog på sig ryggsäcken och ledde cykeln ut på gatan. Hon började gå längs vägen och tittade inte tillbaka en enda gång.

När hon kom fram till slutet av gatan hoppade hon på cykeln och cyklade direkt till lägenhetshuset där Isak bodde. När hon kom fram lämnade hon lappen under en sten på balkongen, där visste hon att han skulle se den. Tacka gudarna att Isak bor på första våningen tänkte hon och cyklade vidare. Undra vad folk hade tänkt om de såg henne, de kanske inte la någon tanke på det eller så kanske de undrar vad hon gör ute såhär tidigt. Ingen hade vetat vart hon var på väg. Det visste inte ens hon själv. Det hon visste var att just nu, just i denna stunden är all rädsla, all svaghet och all hopplöshet försvunnen. Om jag klarar mig nu så klarar jag allt tänkte hon och cyklade lite fortare.

Hon hade kommit en bra bit på vägen när hon kände hur telefonen surrade i fickan och hon stannade till för att kolla. Det var Isak som ringde. Han hade nog hittat lappen. Tänk om han inte förstår. Hon stängde av telefonen och cyklade vidare, det här är för henne, Isak kommer förstå, han känner henne. Hon hade faktiskt berättat om hur hon kände sig fast och liten och hur det kändes som om hon skulle spricka snart, precis som Agnes hade gjort. Han var ju med då, han visste ju om allt. Hur Agnes hade stuckit och inte kommit tillbaka. Dem hade haft en begravning för henne. Kistan var tom och ingen var ens säker på om hon var död eller inte men de hade en begravning ändå. Det var dumt. Hon kanske fortfarande levde. Och alla bara var okej med att begrava en helt tom kista å sätta hennes namn på gravstenen. Och sen gick alla vidare. Det var också ganska dumt.

Du får aldrig göra så Minna, hade Isak sagt då, jag behöver dig här. Hon ville inte låta Isak gå igenom samma sak en gång till. Det är ju precis därför hon behövde dra nu, innan det gick så långt. Men tänk om det redan var försent?

Minna skakade av sig tanken och kollade upp på den blåa himlen. Cykeln vajade till men hon fick tillbaka balansen, skrattade åt sig själv och cyklade vidare. Dagarna gick och hon visste knappt vart hon var, ibland stannade hon till vid sjöar och vandrade i skogen och tältade i gläntor som badade i solnedgången på kvällen.

Hon hade redan läst ut två hela böcker och kände sakta hur trycket släppte henne lite mer för varje dag, hur den friska luften och solen läkte och gav nytt liv. Hon hade hittat en fin skogsglänta med en liten sjö och ett övergivet vindskydd där hon hade stannat i någon dag eller två. Under åren hade folk ristat in ord och målat på väggarna. Det var någon som hade ristat in A+M i ett hjärta och Minna kom på sig själv med att önska att Agnes hade varit här hon med och ristat in det. Hon ristade in +I bredvid de två bokstäverna. Isak finns ju kvar där hemma.

Ibland funderade hon på ifall hon borde ta sig hem igen. Hon kunde ju inte lämna Isak helt ensam. Men så fort hon tänkte på att cykla hem igen kom rädslan om att hon skulle tappa den känslan hon hade nu. Att hon skulle känna sig liten och instängd igen när hon kom tillbaka. Det ville hon inte. När hon var här skulle det ju inte finnas någon rädsla. Men hon saknade Isak. Hon satte på mobilen och såg missade samtal och hundratals sms från Isak och från hennes pappa. Några av vännerna som var på picknicken hade skrivit de med och frågat om hon var okej. Men de visste inte om Agnes, Isak och Minnas pappa gjorde det. Det dåliga samvetet från hennes födelsedag kom tillbaka. Det kanske var dags att komma hem. Jag kanske bara stannar en dag till tänkte hon för sig själv och blundade mot solen. Eller så kanske jag stannar här för alltid. Det var så lugnt här, det fanns inga jobbiga tankar, inget tryck och ingen Agnes förutom de där två bokstäverna.

Hemma var hon överallt.

Lovisa Andersson: Min farmor och jag

Larmet går igång och klockan är 06:45. Vårlyuset skiner in genom dom fördragna gardinerna och kvittret från fåglarna får mig lättare att stiga upp ur sängen. Jag går upp och sätter på morgonkaffet och sedan går jag ut för att hämta morgontidningen. När jag öppnar brevlådan så ser jag ett handskrivet brev. Det är ballonger i all dess olika färger och det står, med stor turkosfärgad text, "Hipphiphurra!".

Måste dessa välkomstbrev finnas? Varför ska det vankas kalas varje månad under ett års tid och sen så börjar det om. Man hinner inte ta igen sin energi innan nästa kalas dyker upp. Dessutom så har det bestämts i denna släkt att var och en ska lägga 300 kronor var på present, om man fyller ojämnt förstås. Fyller personen jämt så ska man minst lägga 500 kronor var. Så jag har räknat ut detta. Skulle varje person i släkten fylla jämt så skulle jag lägga ut en månadsinkomst på materiella ting som kanske inte ens kommer att användas.

Jag viker ihop brevet och tar med mig morgontidningen in. Jag möts av min sambo i köket som håller upp kaffet i våra keramikkoppar. Han ser direkt på mig att det är nånting som tynger mig. Jag visar honom brevet och han ler mot mig.

– Det kanske är dags att bara berätta precis hur du känner inför alla dessa kalas. Det räcker med att komma dit och bara umgås med dom, ge en blomma, eller att du ger dom någon av dina egna konstverk? Du kan ju inte tappa kontakten med din släkt på grund av att din farmor ska styra och ställa hela tiden. Du hör ju själv hur det låter?

Jag blir bara irriterad och känner inte alls att han förstår hur jag känner. Att jag skulle ge dom ett par koppar som jag själv har gjort är det samma som att ge bort en trisslott med ingen vinst. Det SKA finnas ett värde i presenten och det är i kronor. Jag går iväg och tar mig en dusch. Jag blir bara mer och mer irriterad över att jag får dåligt samvete av att ha denna känsla.

Känslan av att känna sig otillräcklig. Jag menar ju inte att jag inte vill träffa min släkt på ett kalas. Utan mer att det blir en prestationsångest för att bidra med en present. "Det har redan satts en summa av vad presenten ska kosta, då blir det ju inte svårt?" brukar min farmor säga.

Dropparna från duschen börjar kännas kalla och jag blir påmind om att klockan tickar. Jag hoppar snabbt ut ur duschen och slänger på mig gårdagens byxor och en urtvättad skjorta från myrorna. När jag kliver ut från badrummet så har min sambo åkt till jobbet men jag möts av en nyplockad bukett vitsippor som han har satt ner i en liten vas och bredvid ligger det en lapp där det står Jag älskar dig för den du är. Jag fnittrar till och i samma ögonblick så bankar det på dörren och innan jag hinner säga "Kom in!" så hör jag fotstegen i hallen. Jag förstår direkt att det är min farmor som är på sin bilrunda. Jag klappar mig på kinderna och stäcker på ryggen, försöker gnugga bort dom flesta jordfläckarna jag har på gårdagens brallor och möter sedan min farmors blick.

-Åh vad kul att du är här, farmor.

Jag hinner inte ens blinka innan hon kommer med sina frågor. Eller jag vet inte om man kan kalla det för frågor längre, mer att hon påpekar vilket tragiskt liv hon tycker att jag lever.

-Är du sjuk idag eller? Ska du inte skaffa dig ett riktigt jobb? Men lilla vän, ska du inte köpa lite nya kläder?

När jag börjar svara på en av frågorna så kommer hon in med nästa fråga mitt i min mening.

-Jag köpte precis nya kläder men jag handlar ju som sagt på second ha.....

-Hörde du förresten att Elin som du gick i skolan med skulle få barn nu? Det skulle ju vara så roligt om du och Johan också skulle ta och skaffa er ett, innan jag och farfar går i graven.

Den här diskussionen (om man nu kan kalla det för diskussion) sker en gång i veckan. Jag är nu trettio år gammal och trivs väldigt bra med mitt liv, utan barn. Jag lever det motsatta livet till vad som min släkt gör. Meningen med livet för dom är att ha en stor villa med studsmatta i trädgården, en stor carport som rymmer den stora arbetarbilen till karln och den lilla shoppingbilen till frugan. Man ska minst ha två barn och man ska ha en stor vänskapskrets som man bjuder över på lördagsgrillning, där alla barn kan springa runt och leka medans dom vuxna sitter och pratar jobb och väder.

Jag lever med min sambo i ett litet torp i skogen, två mil utanför stan. Jag älskar mitt jobb som keramiker och trädgårdsarbetare. Att få vara nära naturen och höra på tystnaden som klingar fint till fågelkvitter och få omringas av skogens liv, det mår jag väldigt gott av. Men enligt min farmor så förstår hon sig inte på "folk" som väljer att bosätta sig två mil utanför stan. Man har ju så långt till allting. Man måste ju vara en enstöring om man väljer ett liv utanför stan.

– Jag har haft den här diskussionen med dig farmor om att vi kanske prioriterar lite olika saker här i livet. Vi vill inte ha några barn och mitt yrke som du tycker är krimskrams är konst och kärlek för mig. Det är nånting som jag brinner för att göra om dagarna. Likasom att du tycker om att ta din bilrunda till alla i släkten och umgås med dina väninnor och prata skvaller.

– Du ska då alltid påpeka vad jag säger och gör, drunkna inte i alla ord som sägs för då kommer man ingen vart i livet.

Jag tar ett djupt andetag och inser att hon faktiskt alltid har varit så här. Hon ser aldrig till sina egna brister. Farmor är nu sjuttiofyra år och jag tror aldrig jag har hört henne ställa frågan "Hur mår du?". Tack vare min konflikträdsla med min farmor så är det nog lika bra att hon går i graven med hopp om att jag kommer bli som alla de andra i släkten. Villa, studsmatta, stor vänskapskrets. En mamma som kan skriva snofsiga inbjudningskort.

Just nu så försöker jag komma på en bortförklaring till att hon ska gå. Jag säger att jag har en stor beställning till en kund som jag måste hinna färdigt med. Farmor tittar på mig med sina kallgråa ögon och säger

– Ja det är ju bra att du håller dig sysselsatt med nånting.

Jag följer henne till dörren och hon går ut till sin nya bil som hon fått av min morbror. Som vanligt så tar hon upp läkerolasken för att stoppa i sig två stycken tabletter innan hon startar bilen och far iväg. Jag vinkar och stänger sedan dörren. Det blir alldeles tyst. Jag står och tittar in i dörrväggen och funderar. Undrar varför hon inte tog upp nånting om kalaset. Undrar hur det skulle vara om jag skulle flytta sextio mil bort. Undrar om min relation till släkten skulle bli annorlunda. Jag går till köksbordet och sätter mig och kollar ut över ängen. Det plingar till ett sms i telefonen. Sms:et kommer från farmor och hon skriver.

På lördag fyller farbror din år. Kl. 17:00 ska du vara på kalaset. Jag skickar över en slant som du kan köpa lite nya kläder för och köp kläderna på en riktig affär med kvitto. Kram

Anny Berglin: När våren kommer

”Du vet väl att jag aldrig kommer bli din?”. Orden gjorde att en våg av illamående gick igenom hennes kropp, från hennes tår upp till hjässan. Som en elektrisk stöt, hon kunde tänka sig att det är så här det känns att få en sådan. Självfallet visste hon redan det han sa, men hon var också bra på att förtränga att det var så. De låg på hans säng i den lilla sovalkoven som gjorde att det alltid var dunkelt och kändes som eftermiddag. Hon hade huvudet på hans bröst och hörde hans hjärtslag. Det var som en trumma mot hennes öra, ett rytmiskt dunkande. Som ett tåg. Hon tänker på scenen i ”Dirty Dancing” där Johnny tar Babys hand och lägger den mot sin bröstkorg där hjärtslagen ska hjälpa henne att hitta rytmen i dansen. Men hur hittar man rytmen i dansen som är kärlek? Särskilt när kärleken tycks vara omöjlig.

De hade mycket som talade emot dem, det visste hon ju. De ville inte samma saker. Hon borde gå, nu på en gång. Skydda hjärtat som varit med om så många sparkar och slag. Det hade precis klistrats ihop, knappt hjälpligt, som med gammal tejp som inte riktigt fäster. Men hon hade inte varit hon om hon inte vågade. Så många hade försökt ta ifrån henne den delen av henne, den kanske naiva tron på kärlek och lyckliga slut. Hon borde ha byggt murar runt sitt hjärta efter allt det varit med om, men i stället valde hon att vara mer öppen än någonsin.

”Jag vet. Men vi är väl lyckliga här och nu.”

De hade träffats på det enda sättet man träffar någon nuförtiden: på internet. Det var inte meningen att det skulle bli något mer än det, en online-flirt. Ettor och nollor, en skärm som distans mellan de två. Ett skydd för två sårade hjärtan. Till slut träffades de i verkligheten ändå, distansen som internet gav dem varade inte mer än några månader. Ibland tänker hon att det blev något mer än en online-flirt bara för att hon var så ihärdig, nästan tjugitig, med att träffas. Men ibland tänker hon att det kanske finns något slags öde ändå.

Att någon kraft någonstans bestämt att just hon skulle träffa just honom. Kan det vara så, att det finns en mening i alla man träffar?

Så de sågs på riktigt efter några månader. Det var hennes livs kanske nervösaste kväll, tänk om han skulle se på henne med avsmak och känna sig lurad? Eller ännu värre, att han försökte spela trevlig och intresserad men innerst inne bara längta därifrån. Hon var såklart först till restaurangen, ju mer hon kände någon desto mer frikostig var hon med att komma för sent. Träffa någon första gången? Då var hon alltid överpunktlig. En nästan överdrivet trevlig servitör visade henne vägen till deras bokade bord. Det var höga stolar, sådana barstolar, och hon kände sig utsatt där hon satt med ryggen mot trappen som ledde till entrén. Hon ville inte sitta åt det andra hållet eftersom restaurangpersonalen då hade sett hennes ansikte och hon kämpade hårt för att inte börja gråta. Hade någon i personalen frågat hur hon mätte hade hon antagligen sprungit därifrån.

Hjärtat höll på att explodera i bröstet och huvudet fylldes av rop, skrik, viskningar och vrål som berättade för henne alla de sätt den här kvällen skulle gå på tok. Sedan vände hon sig om och såg honom komma gående. Och hur klyschigt det än låter, så blev det helt tyst i huvudet. Hennes tydligaste minne från den kvällen var hur han, när de ätit färdigt, flyttade sakerna som stod i vägen på bordet, sträckte sig fram och tog hennes händer och sa "Vad snygg du är!". Ja, det minns hon av någon anledning nästan tydligare än deras första kyss precis utanför restaurangen.

De for hem till honom. Resan var som ett dimmigt töcken av tänder som krockar när tunnelbanan kränger och smaken av hans mun. När han så småningom somnade så låg hon vaken, i stort sett hela natten. Vad hade hon gjort? Var hon redo för det här, egentligen?

På morgonen åt de frukost och det var precis så där stelt som det alltid är att äta frukost ihop med någon första gången.

Rösterna i hennes huvud var tillbaka. "Snart säger han att du borde dra, att han aldrig vill se dig igen, att det här var ett dumt misstag", viskade de giftigt. Viskningar som blev så verkliga att hon till slut reste sig och sa att hon väl borde gå. "Varför då? Stanna."

Det kom en vår.

Nu låg hon där på hans bröst. De var som ett par utan att vara det. Hon var upp över öronen förälskad, som det heter. Hon var förvirrad, kär, ledsen, lycklig och både full med hopp och helt hopplös. "Du vet väl att jag aldrig kommer bli din?". När hon hade svarat sitt "Jag vet. Men vi är väl lyckliga här och nu." blev det tyst. Han smekte över hennes hår och hon hoppades att han inte märkte av den envisa tår som långsamt sögs upp av hans t-shirt samtidigt som hon svalde och svalde och svalde gråten. Hon ljög inte: hon var lycklig i det här ögonblicket. Men hon visste också att hjärnan börjat ropa efter mer. Varför var de som ett par, utan att vara ett par? Vad i henne var inte nog för honom?

Och vad var det för fel på henne som inte kunde vara nöjd? Vad gjorde det vad för etikett de satte på sin relation när hon mådde så bra av att träffa honom? Frågorna tystade hennes längtan efter att berätta för honom hur hon kände. Egentligen. Att hon inte längre kunde tänka sig ett liv utan honom vid sin sida, att hon fick andnöd vid tanken på att han en dag skulle sluta svara på hennes meddelanden eller säga att han inte ville att hon skulle hälsa på igen.

Tiden fortsatte att gå, den gör ju som alltid det. Han kom hem till henne, i hennes hemstad som var det i dubbel bemärkelse. Det var staden där hon vuxit upp och det var staden hon återvänt till när hon stukad, sårad och förödmjukad hade behövt lämna sitt tidigare liv. "Jag kommer om jag så måste cykla hela vägen!". Som tur var gick det tåg. Men det fyllde hennes bröst med jublande lycka att han sa en sådan sak. Att han så tydligt visade att han valde henne, att han ville träffa henne.

Som en utsvulten hundvalp högg hon varje smula bekräftelse och kärlek när de serverades henne. När någon lever i år med någon som långsamt tar ifrån en kärlek, bekräftelse och respekt så är ribban lågt lagd för nästa person som släpps in i hjärtat. Han tog sig över den där ribban, högre och högre.

Det kom en sommar.

Hon fick visa sitt nattljusa, norrländska inland för en storögd sörlänning. De kysstes i midnattssolen, vandrade hand i hand och pratade inte om framtiden. Nere vid sjön satte de sig på en brygga och medan myggen behandlade deras kroppar som en "all you can eat buffet" så behandlade de varandra som ett älskande par. Sedan for han hem till sitt, och hon fortsatte med sitt. Hon med honom ständigt närvarande i tankarna, som en andra person som levde i hennes inre. Med honom förde hon långa konversationer om kärlek och livet. Hon dagdrömde sig bort till alternativa verkligheter där de var mer än bara det de var idag.

Hon skrev långa meddelanden till honom. Tecken på tecken på tecken om hur hon fungerade, tänkte, kände. Ord som kom direkt från hjärtat och för den som kunde läsa mellan raderna stod det i rödaste rött "älska mig!".

Hon började tvivla på sig själv. På den där naiva tron på kärleken. Kanske skulle det aldrig bli mer än så här, kanske skulle det snarare bli mindre. För om man inte går framåt och man inte kan stå kvar så är det bara en väg kvar. Hon började sätta upp försvar för sig själv, förbereda sig på att bli lämnad.

Hon var helt, fullkomligt, totalt och fullständigt oförberedd när han en varm sommardag sa att han var kär. "I vem?", frågade hon och bet ihop käkarna och väntade på smällen som när man vet att bilen man kör säkert kommer köra in i en klippvägg.

"I dig."

Nu hörde hon det igen: hjärtat som slog som en trumma.

Den här gången var det hennes eget. Eller var det ens hennes eget längre? En del av hennes hjärta var nu ohjälpligt hans, och en del av hans hjärta var hennes. Sådana slitna fraser, men hur beskriver man kärlek utan att upprepa vad andra sagt före?

”Du vet väl att jag aldrig kommer bli din?”, ord som hon fortfarande minns men som varje dag blir liksom upplöst i konturerna. Han var så säker på sin sak. Hon var säker på sin.

Hon väntade och gav inte upp. Om du någonsin träffar henne, oavsett hur gammal hon har blivit vid den tidpunkten, så kommer hon om du frågar alltid att minnas den dagen och den känslan när han sa att han älskar henne. Den jublande, överväldigande lyckan. Hur hon glömde bort att andas och sedan började skratta utan att kunna hejda sig. Hur hon tänkte att det var tur att de tog det här samtalet i text för han hade väl fått henne inlagd om han verkligen sett hennes reaktion. Och hur hon sedan började gråta. Ett vattenfall av salta tårar som gjorde framsidan av hennes linne helt genomdränkt.

Hon hade kämpat så hårt för att behålla tron på kärlek. Kämpat och krigat för att inte låta den delen av henne dö. Det var en liten fladdrande låga som hon skyddat mot hårda vindar och nu kunde den blossa upp till en stor, mäktig brasa igen. Den rasade igenom hennes kropp och brände bort allt som gjorde ont.

Det kom en höst sen. Och en vinter. Kanske är det här en kärlekshistoria som inte slutar lyckligt, det vet vi inte förrän den tar slut på ett eller annat sätt. Allting tar slut, förr eller senare. Om inte för att tiden alltid fortsätter att gå. Men något som är lika berghårt säkert som det, är att hennes tro på kärlek aldrig kommer kuvas. Lyckliga slut finns. Kanske även för henne.

Petra Wilhelmsson: En surgubbes dag

Vaknar med snustorr mun och uselt humör. Fåglarna kvittrar utanför, barn skriker och bilar kör förbi på gatan. Vad ska jag göra idag? Solen skiner och då går det inte att sitta inne. Jag sätter mig vid köksbordet och dricker kaffe. Det är svagt kaffe, för kaffe det är dyrt det! Ja, allt är dyrt nu för tiden. Lusläser den lokala tidningen om vad som har hänt i staden. Jag ser att de inte har publicerat min insändare än. Förr skrev jag insändare jämt nu blir det någon gång då och då.

Denna gång var det om skrikiga barn. Varför ska vi som har valt att bo i 55 plus-hus höra skrikiga barn? Inte ska det festas i huset heller. Detta hus är till för oss äldre. Alla balkonger ska se likadana ut. Randiga insynsskydd och några lyktor på räcket. Inga parabler eller massa gullgull.

Det finns ett problem med de där insynsskydden. Jag vill inte att folk ska se in till mig, men det blir svårt för mig att se in till grannarna! Jag vill veta vad de gör.

Nu ringer jag min Särbo, vi har varit förlovade i många år. Båda har vi varit gifta och haft familjer. Vi umgås bara med vissa av mina släktingar och få av hennes. Min Särbo får städa här hemma hos mig. Ta bort gårdagens ölburkar, dammsuga och diska. Ja, självklart lagar hon maten. Det är bara kött som gäller här, ingen kaninmat

Hon kommer hit och gör det vanliga. Efter det ska vi till Dollarstore och köpa hundmat till hennes hund. Den är billigast där. Hundmat, det är dyrt det! Vi åker ner och tankar min bil. Vi ser inga vi känner igen längs vägen. Vi delar på bensinen. Det har vi alltid gjort.

Sen åker vi till Dollarstore. Jag sitter kvar vid ratten och har bildörrarna låsta. Det händer mycket nu för tiden. Medan min Särbo är inne och handlar på Dollarstore så sitter jag och iakttar folk.

Jag ser att Stina Svensson har fått barn med sin nye karl. Hon har många barn och springer med olika. Vad tjock hon är! Barnen hennes är skrikiga och uppför sig inte. Jag kanske ska ringa ett anonymt samtal till Soss om henne.

Min Särbo kommer tillbaka med den stora torrfoderpåsen till hunden. Vi åker hem igen. Min Särbo bor i samma hyreshus och samma trappuppgång som mig. Nu äter vi lunch tillsammans i min lägenhet. Efter att hon har diskat och torkat av bordet så hämtar vi hunden hos hennes son. Vi tar nu hennes bil och kör till andra sidan staden för att gå ut med hunden. Jag vill inte ha hundhår eller att min bil blir lortig. Vi hälsar på bekanta och andra hundägare och jag tar kort på hunden som jag sedan lägger upp på Facebook.

Så åker vi och lämnar hunden hos hennes son igen. Hunden kan inte vara ensam för då skäller den. Vi byter till min bil och kör runt i två städer för att se vad olika människor gör. Vi åker förbi vissa personers hem och arbetsplatser. Vi ser inte till den ena familjen. De är inte hemma. Barnen tycks inte vara i skolan. De vuxna är inte på sina jobb. Min Särbo ringer och får tag i den ene. De var lediga idag och hade åkt hälsat på vänner. Vi åker dit där vännerna bor. Kör runt det kvarteret några varv. Ja vi ser dem ute i trädgården. Barnen leker och vi tar kort på huset och barnen innan vi kör vidare.

Vi ställer oss på ena parkeringen i staden. Här har vi utsikt över bilarna som kör igenom staden. Vi ser vilka som går på trottoarerna. Vi kan även se vilka som äter inne på restaurangen. Jaha, där ser man! Familjen Nilsson som lever på Socialbidrag har råd att äta på restaurang! Detta diskuterar jag nu och min Särbo flitigt om. Lars, som går där utanför, som är skyldig så många pengar har en ny mobiltelefon! Detta måste jag ringa till Hasse och berätta. Inte för att Lars är skyldig mig eller Hasse pengar, men ändå! Viola går bredvid en man vi inte känner igen. Har hon skaffat en ny?

Det måste min Särbo fråga sin dotter om nästa gång de ses.

Ja, där gick en utländskfamilj med flera barn. Inget gör de på dagarna och bidrag får de. Bara går runt och dräller. Vi får betala för dem. Våra skattepengar! Min Särbo berättar att det är familjen som äger den nya restaurangen i staden. Jaja, vissa jobbar.

När vi sedan ska åka därifrån får vi se Malena gå ensam på trottoaren fram. Utan make och barn! Vet Malenas make om att Malena går där? Min Särbo ringer till Malenas make och frågar varför Malena går där. Hon får veta att Malena ska till sjukgymnastiken som ligger på andra sidan av staden. Vi åker sedan förbi Malena ett antal gånger för att se så hon verkligen ska till sjukgymnastiken. Det är dit hon går. Vi erbjuder henne inte skjuts och hon vet inte att vi iakttar henne. Malena tycker inte om oss. Hon tycker vi är konstiga och överdrivet nyfikna. Hon tycker vi är sjuka i huvudet som åker runt och kollar folk. Vi tycker att Malena är konstig.

Väl hemma igen och när vi ska gå till lägenhetshuset ser vi två afrikanska män slänga saker i en container. Jag är säker på att det inte får det och att det de gör är olagligt. Vi ställer oss och stirrar på dem. De vänder sig flera gånger om och ser undrande på oss. Vi börjar filma och ta kort på dem med våra mobiler. De fortsätter med att slänga och stänger sedan noga efter sig. De tittare fundersamt på oss och säger något på sitt språk. Sedan försvinner de in i ett hyreshus.

Ja nu är det sen eftermiddag och min särbo har gått hem till sig. Jag sätter mig framför datorn och läser olika Flashbacktrådar. Jag har ett konto där och skriver om en kriminell typ som diskuteras flitigt där inne. Nej, nu är det dags för första ölen och så måste jag spela musik förstås. Jag går in på Youtube och Facebook. Jag går igenom varenda vän jag har för att se vad de skriver och vad som skrivs på deras sida. Jag går igenom grupperna jag är med i. Jag tar en öl till. Ett antal öl senare börjar jag dela musiken jag lyssnar på, i ena gruppen jag är med i. Detta har de mage att klaga på!

De hänvisar mig till gruppens regler och de slänger ut mig ur gruppen! Jag är chockad!

Jag tar en öl till och läser på vänners sidor igen. En del skriver allt om sina liv. Skryter och har sig! Sen har vi de som bara klagar! Va?! Vänta nu! Det där inlägget där tror jag handlar om mig och min Särbo! Nej nu J.....! Jag kommenterar.

Va? Nu undrar de vad jag håller på med? Vad jag menar? Jag ringer min Särbo och skäller ut henne. Hon får ringa de där människorna och säga åt dem att ta bort inlägget, annars ska jag polisanmäla dem i morgon.

Jag tar en öl till och har koll på sidan. Inlägget tas inte bort och nu kommenterar en som jag hatar. Jä.... Fyllekärring! Det skriver jag att hon är. Där fick hon!

Va? Vad menar de med hur jag kan kalla en nykterist för fyllekärring? Har jag bestämt att hon är en fyllekärring så är hon det! Skitsamma om hon inte dricker alkohol! Nu ger de sig på mig och kallar mig för otäcka namn. Nu ringer min Särbo.

Inlägget kommer inte att tas bort. Jag är välkommen att polisanmäla och de har tagit prints på allt. Vadå att det är jag som skämmer ut mig? Jag ska ta prints på detta och gå till polisen nästa dag! Så nu gör jag det. Så då var det det gjort. Nu ska jag blocka några. Vänta, vad skrev en där? Vad menar den med att skriva att jag är en idiot? Jä... nu börjar de skicka pm till varandra. Hur ska jag då kunna läsa?

Jag lägger ut låtar på min Facebook och skriver ett långt, ilsket inlägg på min egen sida. Där fick de! Nu kan alla läsa hur dumma de är! Så tar vi en öl till på detta.

Så var ölen slut. Och hur kan de redan vara slut? Det saknas öl nu igen. Ilsket stänger jag datorn och går lägger mig.

Vaknar nästa dag och går in på Facebook och raderar mitt inlägg. Jag läser igenom printsen och gömmer dem. Jag raderar vissa saker jag skrev. Ringer till min Särbo och säger att jag ska anmäla om inlägget inte tas bort under dagen. Jag kommer inte att göra det, men det kan jag inte erkänna. Så kommer Särbon över och städar. Så fortsätter dagen precis som de tidigare dagarna. Jag ska köpa nya öl och sprit av Peter som har varit i Tyskland. Inte kan man handla på bolaget, för det är dyrt det!

Janna Li Janke: Historien om pappa

Det här är historien om hur det gick till när polisen uppmanade mig att begå brott. Det är en berättelse om mig och min pappa. Min pappa är en stor man. Han är och har alltid varit en sann överlevare. På många sätt en förebild för mig. Samtidigt har vår relation minst sagt varit komplicerad.

Pappa föddes i Tyskland hösten 1942, på ön Rügen i Östersjön. Han föddes rakt in i andra världskriget. Hans pappa var pilot inkallad i kriget, precis som de flesta tyska män. I december 1944 försvann min farfar, med största sannolikhet blev hans plan nedskjutet. Man hittade aldrig hans kropp, utan han är en av alla miljoner män som försvunnit spårlöst i krig. Han efterlämnade en ung änka, min farmor, och tre barn. I maj 1945 kapitulerade Tyskland. De allierade delade upp Tyskland, och Sovjetunionen fick ansvar för den zon som senare blev Östtyskland. Där ligger Rügen. Under och efter krigsslutet begick Röda Armén systematiskt övergrepp mot civilbefolkningen i Östra Zonen. Ryssarna gav helt enkelt igen för alla de fruktansvärda övergrepp som tyskarna utsatt den ryska civilbefolkningen för tidigare under kriget. Min farmor gjorde som så många andra kvinnor har gjort genom världshistorien. Hon tog sina barn och flydde. Till Lübeck, som låg i Västzonen, precis vid gränsen mellan de bägge zonerna. Det var amerikanska armén som var ansvariga där. USAs civilbefolkning hade aldrig attackerats och de amerikanska soldaterna behandlade Tysklands civila hyggligt.

Pappas syster var fem år. Pappa hade ännu inte fyllt tre, och hans lillebror var ett och ett halvt år. De gick till fots. Flykten tog, enligt min farmor, flera månader. Med dagens Autobahn tar resan mellan Rügen och Lübeck cirka fyra timmar.

Vi vet bara brottstycken av flykten. Min farmor pratade om den ibland med mig, men det var aldrig en särskilt sammanhängande historia. När jag var tonåring, och min farmor fick reda på att jag hade blivit våldtagen, berättade hon för mig att hon blev våldtagen under flykten.

Det är inte omöjligt att pappa och hans syskon var i närheten. Jag har pratat mycket med en annan gammal man som föddes i östra Tyskland. Han är några år äldre än min pappa, och har mycket klara minnen från sin familjs flykt. Han berättar om våldet han bevittnade, om döda kroppar längs vägkanten och om skräcken han kände. Ett litet barn fångad i en obegriplig mardröm.

Min pappa har alltid sagt att han inte minns någonting av flykten. Men han minns desto mer från sin uppväxt. Han brukar sammanfatta sin uppväxt med en enda mening:

”Jag var hungrig.”

Ibland lägger han till:

”de amerikanska soldaterna gav oss choklad och cigaretter.”

1960, när pappa var arton år, träffade han min mamma och de blev kära. Efter ett par år tillsammans i Tyskland flyttade de till Sverige och till Norrland, och tog över mammas mormors hus. Här skapade pappa sig ett nytt liv tillsammans med mamma. Han fick tre barn. Han utbildade sig till gymnasielärare i samhällskunskap och psykologi. Han blev många ungdomars favoritlärare. Han tyckte allra mest om att arbeta med ungdomar som kommit som flyktingar till Sverige. Det blev hans livsuppgift, att ge dessa ungdomar en så bra start som möjligt i sitt nya hemland. Än idag träffar jag regelbundet människor som har haft min pappa som lärare och som kommer ihåg honom och lyser upp när de förstår att jag är hans dotter. Jag tänker att min pappa är ett levande exempel på solidaritet och att ge vidare det man fått. Sverige gav flyktningbarnet, som pappa en gång var, chansen att skapa sig ett nytt liv i trygghet och han betalade tillbaka genom att hjälpa andra flyktningbarn.

Idag är min pappa en gammal man. Han är fortfarande fysiskt frisk och stark.

Men hans minne och hans kognitiva förmågor blir allt sämre. Han blir allt mer dement. Jag och mina syskon har märkt detta i flera år.

Nu börjar själva historien. Historien om ett helt annat krig. Kriget mot Sveriges byråkrati. Det här är en historia om hur vården och omsorgen misslyckas med att stötta sina medborgare, om hur alltmer ansvar läggs på anhöriga. Om hur vi i Sverige blir allt sämre på att ta hand om de mest utsatta och sköra. Vilket i min värld är är direkta motsatsen till solidaritet.

Jag och mina syskon har länge bekymrat oss över att pappa fortfarande kör bil. Grannarna har i två år reagerat på hur dåligt pappa kör. Men det enda grannarna har gjort är att prata med oss barn. Vi har som sagt en väldigt komplicerad relation till pappa och även om vi alla tre på olika sätt har försökt prata med honom om att det är dags att sluta köra bil så har vi bara väckt hans vrede, och inte kunna hjälpa honom till självinsikt. För ett och ett halvt år sedan blev pappa av med körkortet. Han blev stoppad av polisen för en så pass allvarlig trafikförseelse att polisen drog in körkortet direkt. Vi barn var säkra på att han inte skulle få tillbaka körkortet igen. Vi var säkra på att samhället granskar körförmågan hos en nästan åttio år gammal man innan han får tillbaka körkortet. Så vi blev väldigt förvånade när pappa efter ett par månader glatt berättade att han fått tillbaka körkortet igen.

Min syster gjorde då en anmälan till transportstyrelsen, om att pappa borde få körkortet indraget. Vi syskon tänkte på nytt att nu kommer samhället gripa in. Det hände ingenting. Pappa fortsatte köra bil. Men han hittade allt sämre. Gång på gång körde han vilse, ringde till mig, och så fick min man åka och söka reda på honom och lotsa honom hem. Både jag och mina syskon vägrade att åka med honom. För ett halvår sedan gjorde min bror ytterligare en anmälan till transportstyrelsen. Då blev pappa äntligen kallad till läkare för en bedömning av hans körförmåga. Min bror var med på mötet.

Vi syskon trodde återigen att nu äntligen kommer samhället gripa in och stoppa denna gamla man från att skada sig själv eller någon annan.

Men när pappa och brorsan kom till läkarsamtalet visade det sig att den ordinarie läkaren var sjuk, och istället fick de träffa en osäker ung AT-läkare, som tyckte att det var ett för stort ingrepp i pappas personliga integritet att ta av honom körkortet utan att han har en formell demensdiagnos. Så pappa fick behålla körkortet, och vägrar nu dessutom fullfölja den demensutredning som min bror hade lyckats övertala honom till att göra. Min pappa är ju en överlevare, och även om han helt uppenbart är dement så är det inget fel på hans intelligens, så han verkar ha räknat ut att om han inte har en demensdiagnos så förlorar han inte körkortet.

För drygt två månader sedan åkte jag bil med pappa, för första gången på väldigt länge. Vi åkte en kort sträcka, bara ett par hundra meter. Det var en mardrömsfärd. Jag fick till slut pappa att parkera bilen, så att jag kunde hoppa ut. Jag ringde i panik till min bror, som spontant sa att jag skulle ta av pappa bilnycklarna. Men jag fixade inte att ta den konflikten med honom där och då. Jag lämnade honom och bilen åt sitt öde. Efter det började jag bli tuffare mot pappa, och gjorde gång på gång försök till att få pappa att inse att det är dags att sluta köra. Långsamt upplevde jag att han började lyssna. Han sa att han inte längre körde bil utan att han promenerade överallt.

De senaste veckorna har jag upplevt att pappas funktionsförmåga försämrats väldigt snabbt. Jag har nästan daglig kontakt med honom. Han hittar inte längre till fots alltid. Han är osammanhängande och rörig i samtal, ofta går inte längre ens att föra ett enklare resonemang. Hans tidsuppfattning har försämrats, så det går inte längre att komma överens om en tid och en plats att mötas. Även enkel information måste upprepas många gånger. Han har börjat bli lite paranoid, och pratar ofta om att människor är ute efter att sätta dit honom.

Det är veckan före midsommarveckan. Jag och pappa hade kommit överens om att hälsa på mamma, som bor på äldreboende. Pappa kommer dit. Han har kört bil. Han som i flera månader hävdar till mig att han slutat köra. Jag blir väldigt orolig. Nästa dag ber jag om att få samtala med sjuksköterskan på mammas boende. Jag berättar om min oro, jag berättar om mina syskons försök att få pappas körkort indraget. Hon bekräftar min oro, personalen på boendet har reagerat på att pappa kört bil extremt illa flera gånger senaste tiden. Sjuksköterskan säger att jag bör ringa vårdcentralen. Jag säger att pappa är under utredning för demens. Då råder sjuksköterskan mig att göra en orosanmälan till socialtjänsten. Jag tänker stilla att egentligen har hon själv en skyldighet att orosanmäla, hon möter ju pappa som yrkesverksam. Jag försöker förklara att jag ju är hans dotter, att jag länge har försökt få pappa att sluta köra, men att jag inte orkar mer konflikter med honom för han blir så arg. Men hon uppbered bara att jag bör orosanmäla och kontakta vårdcentralen.

Den helgen gör jag en anonym orosanmälan, via Internet. Det står tydligt att om man gör anmälan anonymt så kan socialtjänsten inte återkoppla ifall de behöver mer information. Men om man skriver ut sitt namn så måste socialtjänsten berätta för den som orosanmälan gäller vem som har gjort anmälan. Det står också att man kan kontakta socialtjänsten för att få råd. På måndagen ringer jag till socialtjänsten, förklarar läget, och säger att jag gjort en anonym orosanmälan eftersom jag inte orkar bråka mer med pappa. Handläggaren ger mig rådet att ringa vårdcentralen. Jag uppbered det som redan står i anmälan, att pappa är under demensutredning, men vägrar gå på de besök han kallas till. Hon ger mig då rådet att ringa polisen. Jag säger då rakt och tydligt till henne att jag och mina syskon inte längre orkar bråka med pappa och hjälpa honom mer. Att nu får socialtjänsten lov att ta över. Att situationen är akut och att pappa när som helst kan skada sig själv eller någon annan allvarligt. Hon uppbered bara att jag ska ringa polisen och vårdcentralen, att det här inte är socialtjänstens ansvar.

Jag säger då att jag kommer att ringa polisen, men att jag sedan inte kommer göra någonting mer. Att nu är pappa socialtjänstens ansvar. Att jag vet att de har yttersta ansvaret för utsatta människor.

Dagen efter ska jag träffa pappa och äta lunch, midsommarbuffé som kyrkan bjuder in till för ensamma, fattiga och utsatta människor. Jag och pappa brukar gå på den typen av sociala evenemang minst en gång i veckan tillsammans. Vi har bägge två vänner där. Pappa dyker inte upp. Han svarar inte i telefon. Jag är hemma hos honom och ringer på dörren. Ingen öppnar. För fem år sedan stod jag och ringde på samma dörr, och när jag till slut tog mig in hittade jag min mamma därinne. Hon hade fått en stroke. Det är därför hon nu bor på ett äldreboende. Jag får lite lätt panik av minnet.

Just då kommer en hemtjänstpersonal förbi, som ska till pappas granne. Vi hälsar, vi känner varandra. Hon jobbade hos mamma och pappa första året efter stroke, eftersom socialtjänstens handläggare inte tyckte att mamma behövde så mycket hjälp att hon var berättigad en plats på ett boende. Det var först efter att hemtjänsten och vi syskon larmade om att mamma var undernärld och för illa för att pappa inte kunde ta hand om henne, som hon fick plats. Pappa vill inte ha någon hemtjänst, men personalen vet ju vem han är och brukar ofta prata med honom en stund. Hon och hennes kollegor lovar att hålla utkik efter pappa och ringa mig ifall de ser honom. Efter en timme ringer de. Jag åker dit igen. Pappa har inte koll på vad klockan är. Han minns att vi skulle äta lunch, men inte var vi hade gjort upp att vi skulle träffas. Vi går dit tillsammans. Pappa kliver vid ett tillfälle rakt ut i körbanan, så att en bil är tvungen att tvärbromsa. På vägen hem försöker jag få pappa att ge mig bilnycklarna. Han blir bara arg, så jag släpper det.

Vi kommer hem till honom. Han visar då mig pappren från besiktningen. Bilen har inte gått igenom. Han har två veckor på sig att åtgärda felen, annars får bilen körförbud.

Han har lyckats boka en tid på en verkstad, och frågar mig var verkstan ligger. Jag säger som jag gjort varje gång vi setts den senaste tiden, att han inte längre kan köra bil. Jag försöker återigen få honom att ge mig bilnycklarna. Han vägrar. Vi diskuterar fram och tillbaka. Jag säger att han inte kan fortsätta köra när han inte ens hittar till fots längre. Han säger att han bara kör till mamma, till Ica och till stugan. Han säger att han kör långsamt och försiktigt. Jag säger att det är en trafikfara i sig att köra långsamt, speciellt på E4an, som han behöver köra både till mamma och till stugan.

Jag försöker förklara att bilkörning handlar om mycket mer än körhastighet och att man hittar, att det framförallt handlar om omdöme och att han visar prov på extremt dåligt omdöme som fortsätter köra bil trots att hans körförmåga utreds och trots att hans barn länge sagt åt honom att sluta köra. Han blir arg och säger att jag behandlar honom som ett barn. Han visar mig en räkning och förklarar bestämt att han inte tänker betala den, för han har redan lagt bilen. Det visar sig vara en påminnelse att betala bilförsäkringen. Han har sju dagar på sig att betala. Jag lyckas fota av räkningen, och skickar den till min bror som hjälper pappa med att betala räkningar. Min bror konstaterar torrt att om pappa kör in i en porsche så kan han tvingas betala en miljon om det vill sig illa. Och min man konstaterar att om räkningen förfaller kommer pappa tvingas betala 200 kr per dygn i straffavgift tills vi avregistrerar bilen.

Nu känner jag att det är nog. Jag måste ta kontroll över bilen. Mina syskon har gjort vad de har kunnat för att stoppa pappas bilkörning. Men samhället verkar inte bry sig. Jag känner att jag inte kommer kunna leva med vetskapen att inte jag också försökt göra något, ifall det går så illa att pappa skadar sig själv eller någon annan. Jag har i smyg lyckats ta en av reservnycklarna till pappas lägenhet. Jag har haft nyckel till lägenheten i flera år, men hyresvärden har precis bytt lås. Pappa är som sagt lite paranoid och har inte velat ge mig en av de nya nycklarna.

Dagen därpå ses vi igen. När vi skiljs åt säger han att han nu ska ta bilen och köra och hälsa på mamma. Så fort jag lämnat honom ringer jag 112 och säger att jag vill göra en anonym anmälan om pågående trafikbrott. Jag förklarar snabbt situationen. Larmoperatören säger att jag ska ringa socialjouren. Jag säger att jag redan gjort det, och att de hänvisade mig till polisen. Hon säger att jag ska ringa vårdcentralen, att det är en läkare som måste bedöma om pappa får köra bil.

Jag berättar att pappa är under utredning för demenssjukdom, men att den oerfarna läkaren inte vågat ta körkortet. Jag säger att situationen är akut. Till slut går hon med på att skicka ut en patrull. Jag säger att jag vill vara anonym ifall de lyckas få tag på pappa, eftersom han redan är väldigt arg på mig.

Tio minuter senare ringer min telefon.

”Hej, jag heter Torsten och är från polisen. Du har gjort en anonym anmälan.”

”Hej Torsten från polisen”, svarar jag. ”Pappa är inte i närheten. Så jag kan sluta vara anonym.”

Torsten förklarar att han nu är vid pappas bostad och kommer att spana ett tag för att eventuellt kunna se pappas bilkörning och kunna ta körkortet på plats. Men att han bara kommer kunna stanna en stund och om pappa inte dyker upp måste han åka vidare på andra anrop.

Jag: ”Jag skulle vilja fråga en sak. Om jag skulle sno bilen av pappa, och han polisanmäler mig....vad händer då? Det är ju egentligen egenmäktighet...”

”Jadu....jo, men du är ju familj.... Om vi skulle tillkallas, så ta bara en av oss åt sidan och förklara situationen. Då kan jag lova att vi avskriver ärendet direkt.”

Jag: ”Tack, så mycket! Jag och mina syskon har tjuvat med myndigheter väldigt länge för att stoppa pappa från att köra bil. Hittills har alla bara skickat oss vidare. Äntligen ett rakt och konkret råd!”

Det blir tyst i luren ett ögonblick.

”Alltså, egentligen så kan jag ju som polis inte säga det här, men... Jag har sett så många äldre bilförare...och mina föräldrar börjar också bli gamla. Om jag var du så skulle jag skära sönder däck. Skär sönder bildäcket!”

Jag: ”Jaha. Ja, det var verkligen ett tydligt råd. Tack igen och Glad Midsommar!”

Jag står still en stund och begrundar samtalet och det faktum att jag precis blivit uppringd av polisen och uppmanats att begå brott.

Den kvällen smider jag och min man Eric planer för hur vi ska kunna få kontroll över bilen. Dagen efter är midsommarafton. Jag ringer pappa och erbjuder honom att följa med oss på midsommarfirande, och att min man hämtar upp honom med bilen. Jag kommer att komma lite senare. Pappa tackar glatt ja.

Pappa har en rätt ny bil, med ett nyckelkort istället för en gammaldags nyckel. Pappa är dock såpass misstänksam att han oftast bär kortet i byxfickan. Men jag har ju en nyckel till hans lägenhet och jag hoppas på att pappa ska ha lämnat det hemma.

Eric hämtar upp pappa. När jag är säker på att pappa är ur vägen går jag hem till honom. Tyvärr har pappa tagit med sig nyckelkortet. Men jag hittar besiktningspapprena. Och jag hittar dessutom reservnyckelkortet. Dessa lägger jag beslag på. Då kan vi ju sno bilen och åtgärda felen så att vi slipper ombesiktning och körförbud. Jag tänker att det dels kommer att lugna pappa, dels göra att vi slipper ombesiktiga bilen när vi ska sälja den.

Pappa har ju ändå lyckats boka en tid på en verkstad, lika bra att utnyttja den tiden! Vi behöver bara hitta någonstans att ställa bilen, där pappa inte kan hitta den.

Dagen därpå hämtar vi på nytt upp pappa, för att åka ut med honom till hans stuga. Han har inte lyckats ta sig ut dit ännu denna sommar, vilket vi är tacksamma för. Det betyder att han inte har vinglat runt på E4an med bilen. Vår plan är att göra pappa trygg med att han fortfarande kommer att vara i stugan tillsammans med oss. Och att göra ännu ett försök att få honom att ge oss nyckelkortet. Det blir ett långt och väldigt rörigt samtal med pappa.

”Jag ska ju besiktiga bilen. Men jag kan inte starta den. Mitt nyckelkort är trasigt. Jag behöver låna ert nyckelkort för att låsa upp min bil.”

Först förstår jag inte alls. Men sen går det upp för mig att pappa tror att VÅRT nyckelkort till VÅR bil fungerar även på HANS bil. Jag försöker förklara att det inte funkar, men pappa fattar inte. Vårt samtal blir bara snurrigare och snurrigare. Pappa blir alltmer upprörd, och inte heller jag lyckas hålla mig lugn. Till slut ryter Eric ifrån.

”Du måste fatta att VÅRT kort INTE fungerar på din bil!”

Jag säger: ”Pappa, du vet att både jag och Eric är duktiga på teknik. Jag tror vi kan laga ditt nyckelkort. Om du lämnar in kortet på lagning kommer det säkert kosta flera tusen.”

Vid hotet om att behöva betala en massa pengar så spaknar till slut pappa. Han försöker få mig att lova att lämna tillbaka kortet så fort jag kan, eftersom han ska besiktiga bilen.

Vi hinner knappt hem förrän pappa ringer och frågar om vi lagat nyckelkortet. Jag säger att jag och Eric kommer att ta hand om att laga bilen. Vi drar hela snurren om att kolla bilen med vårt nyckelkort ett par varv till.

Pappa säger gång på gång att han måste få kortet lagat och att vi ska lämna kortet redan nästa dag, så att han kan besiktiga bilen. Jag bara upprepar att vi kommer att fixa lagningen av bilen. Till slut lugnar han sig och vi säger god natt.

Nästa morgon ringer pappa igen. Under kvällen har jag hunnit tänka. Så när pappa börjar tjata om att han måste få tillbaka nyckelkortet snarast säger jag:

”Pappa, polisen sa åt mig att ta hand om dina bilnycklar. Polisen säger att du inte får köra bil förrän du har genomgått hela demensutredningen.”

Det är inte en lögn. Eller åtminstone ingen överdrift. Polisen Torsten sa visserligen inte rent ut att jag skulle ta bilnycklarna. Han sa att jag skulle skära sönder däck. Men jag anser personligen att polisen ibland brukar mer våld än nödvändigt. Jag tänker att det räcker att jag tagit bilnycklarna.

Pappa blir väldigt upprörd.

”Varför ringde polisen till dig?”

”De letade efter dig förra veckan, för att ta hand om ditt körkort. Men de hittade dig inte. Då ringde de mig. Och sa åt mig att ta dina bilnycklar.”

Återigen ingen direkt lögn.

”Du måste ge mig bilnycklarna! Jag har rätt att köra bil!”

”Nej, pappa. Polisen sa till mig att inte ge tillbaka bilnycklarna till dig förrän du har genomgått hela demensutredningen. Du måste gå på alla tider du blir kallad till.”

Vi diskuterar fram och tillbaka en stund. Men till slut har pappa själv resonerat sig fram till att han ska ringa vårdcentralen och försöka få göra färdigt sin demensutredning så fort som möjligt.

Under dagarna som följer lyckas vi ordna så att pappa får flera kontakter som gärna åker ut med honom till stugan. Vi åker själva med honom ut flera gånger också. Pappa själv lyckas ta upp sin elcykel från källaren, ladda batteriet och pumpa däcken. Nu har han möjlighet att både promenera och cykla till mamma och till affären.

Jag får varje dag resonera med honom om körkortet och om bilen. Men varje dag märker jag en förändring i hans resonemang. Jag är säker på att jag och pappa tillsammans, steg för steg, kommer att få honom att acceptera att han inte längre får köra bil.

Vid ett av telefonsamtalen med pappa satt en äldre man som jag inte känner närmare bredvid mig. När jag pratat färdigt sa han:

”Ursäkta, jag kunde inte undgå att höra ditt samtal med din pappa. Så fint att höra en så engagerad, tålmodig och respektfull dotter. Jag hoppas mina barn kommer att kunna prata med mig på det sättet, när det är dags för mig att sluta köra bil.”

Jag blev väldigt glad över hans kommentar. Men jag svarade ändå:

”Jag hoppas att du lyssnar på dina barn då. Det har varit en lång väg för mina syskon och mig att komma där vi är nu med pappa och hans bilkörning.”

Mannen svarade.

”Det är inte lätt för oss män. Våra bilar är ofta en så stor del av vår identitet.”

Den här berättelsen har handlat om en gammal man och hans identitet. Om ett samhälle som inte skyddar honom från risken att skada sig eller någon annan. Om anhöriga som istället måste ta ansvaret.

Om en dotter som använder sig av list och lågaffektivt bemötande, istället för att följa polisens uppmaning och bruka våld mot en oskyldig bil.

Men det finns även en ung generation i vår familj. Jag tänker att ungdomen får avsluta historien.

Jag, min man Eric, vår elvaåriga dotter och femtonåriga son sitter och äter middag. Vi diskuterar hela historien om morfar och hur vi lyckades lura av honom bilen. Alla tycker det är hysteriskt roligt att polisen uppmanade mig att begå brott. Vi återberättar historien och hittar allt fler tokiga och roliga infallsvinklar.

Min dotter försöker gång på gång övertyga oss om att vi måste göra som polisen säger. Hennes humor är fantastisk! Hon tjuvar om att hon vill åka och skära sönder däck! Hon och hennes bror spinner vidare och för nu en helt egen konversation som jag inte riktigt hänger med i. De skrattar alltmer och tittar menande på varandra. Det börjar gå upp för mig att de har något internt skämt på gång som går mig fullständigt förbi.

Dottern: Men polisen sa ju att vi ska förstöra hjulen!!

Sonen: Men då får vi ju inga julklappar!!!

Jag: ????

Båda barnen tittar förvånatfullt på mig.

Efter tio sekunder trillar poletten ner hos mig och jag börjar asgarva.

Sonen: Till slut förstod hon. Det tog lite tid.

Dottern ler glatt.

Jag: hur länge hade du funderat på den kommentaren?

Sonen: Vi har skojat om det en stund nu. Men du har inte märkt det.

Den här mamman blev utmanövrerad av två listiga ungar...

Nu har jag ju inget körkort. Men om min man Eric har svårt att släppa taget om bilen när det är dags för honom att sluta köra, så är jag helt säker på att mina barn kommer att lösa det.

Ann-Louise Strandberg: Vardagens guldkanter

Jag känner mig inte som alla andra och mina drömmar väver ofta in det som inte har hänt än. Min hjärna signalerar kaos, och då behöver jag sätta mig ner och fundera över hur mycket som måste sällas bort och minimeras. När jag är frisk drömmer jag och måste ibland försöka vakna till och hoppas att drömmen inte fortsätter, men det gör den, och jag är fullt medveten om det. I febrigt tillstånd är det röriga för mig nån slags ordning i andras KAOS!!!! och för det mesta när dagen gryr så spelar allt det där ingen roll, för händer det nåt, ja då gör det det.

Det bästa i min värld och som jag inte kan vara utan är morgonpromenaderna. Mitt reningsverk i en värld av gott och ont. Ut med all skit och in med ny fräsch energi. Ett tomt blad i en nyss öppnad bok. Att se hur naturen förändrar sig varje dag året runt. Följa växtligheten och känna hur doften i luften förändras och lyssna till fåglarnas kvitter är medicin för min själ.

Kalla mig "lullig tant" eller överkänslig men om min parallella värld ständigt är rörig och kaotisk försöker jag njuta i min nuvarande. I drömmarnas värld är det mesta skrämmande, det finns inget slut och jag slåss för min egen överlevnad. Min tvillingsjäl finns i mitt lilla barnbarn som säger lika ofta som mig själv att hon älskar....

Acceptera mig för den jag är och skämta inte bort det mina ögon ser och det min själ känner. Tack mamma och pappa för att jag finns till och för att jag tillåter mig själv att älska varje dag. Att vakna och få möjlighet att fylla ännu en dag och inte veta vad som ska hända, är för mig världsomvälvande och stort och magiskt, så känns det inuti. Livet är fångslande och livet är snällt.

Mina två flickor vars stora hjärtan stöttar och jobbar med de sårbara i vårt samhälle, med sex barnbarn som alla är känsliga, och behöver extra sött i såren som med mig och min man delar det viktigaste man kan dela med någon: LIVET!!

Kryddan som är kärleken och som inget kan mätas med. En leverfläck som är du och du betyder allt för någon annan.

När jag skriver detta så ligger jag med feber och en ohygglig förkylning på dag fyra, och kroppen krånglar av dagar i sängen. Balkongen blir mitt skrivrum och samtidigt som jag tar del av fågelsång och trafik, är dagen ljuv och ger mig svalka. Det lilla i det stora helt enkelt. Tror och hoppas att fler känner igen sig i min berättelse.

Harmoni finns i mitt hem och i mina promenader. Kaos under någorlunda ordnade former tillsätts på jobbet och fullständig kärlek i mina barn och barnbarn. Mitt namn är allt eller inget. I sovande läge fungerar både ett garderobsutrymme likväl som en härlig säng. Jag älskar både havregrynsgröt och nötkött med pommes och beasås. Mina filmval är övernaturlig skräck som behövs i perioder för att sen övergå till drama och konflikter, eller en Disneyfilm där allt slutar bra. Nånstans måste det sluta gott och det kan lika gärna hända i mitt soffhörn med handen grävandes i popcornsskålen.

Alla mina sinnen jobbar övertid jämt. När du talar till mig så tar jag dig till mig för att känna av dig. En osynlig markering som är viktig för oss båda. Ditt sätt, ditt tonfall, dina gester, dina ögon och din kroppshållning. Jag vet att du redan börjar ifrågasätta hur flummig en människa får vara, men din acceptans behövs inte, den har du redan gett mig när du behöver mig.

Det finns dagar som är svårare och mörkare än andra dagar, men det finns också dagar då livet är gött och glänser som paljetter. I varje dag finns bara nuet som existerar. Gårdagen har svalnat och efterdyningarna visar sig i massmedia som vrider och vänder på allt som sades och gjordes och som är där för att stanna.

Plantera nytt på båda sidor av staketet. Låt inte den sorgsna människan komma åt dig. Som en blomma behöver vatten, behöver människan älska. Det viktigaste jag har är mig själv.

Min själviskhet består i att skämma bort mig själv med det som gör mig lycklig. Det är min förbannade skyldighet mot mig själv. Döm inte och försök inte justera. Du använder fel verktyg.

Mitt största sparkonto finns i mitt hjärta. När det dräneras är du inte längre kvar som kund. Det fylls på när du är äkta och vill mig väl. Mina vakna drömmar är här för att stanna. Där jag kan göra skillnad. Jag älskar dig och när jag gör det, så visas det i ord och i handlingar. Kramar och pussar är bättre än den bästa restaurangmeny och i kombination med livet är det oslagbart.

Mina val genom åren har alltför ofta varit ogenomtänkta. Men utan övermodet och nyfikenheten har det också format mig till den lilla människa jag är just nu. Inte en enda gång tänker jag använda ordet tacksamhet i min livsberättelse. Det är större och värdigare än så. Använd dina sinnen och allt det vackra som finns. Ingenting och lite extra eller allting och inget extra. Det sistnämnda ger dig inte lycka, och med all respekt så måste det kännas inuti dig för att det ska kunna upplevas.

Alla mina nattdrömmar skulle ha skrivits i bokform. Där ont möter gott och jorden ofta är brun med ett gnälligt ljud i bakgrunden. Ständigt sökandes efter någon. Allt som krävs är överlevnad och en övermänsklig tro på att det goda vinner. Jag kan flyga ibland, men bara en kortare stund och den biten är allt som behövs, för att ge drömmen lite action.

Mamma och pappa håller mig i sin famn emellanåt och säger att allt ska bli bra. Det här klarar du!

Tillåt mig själv att svara på den frågan. Utan svärd eller machete går jag "all in" och reder ut alla härvor. Visst måste det väl betyda något när man nästan varje natt är fylld av extraarbete. Hittills är min röra under kontroll, och det finns nätter som låter mig sova och där jag är helt omedveten om slitet jag har gått igenom.

Min lycka är det eller dom som gör mig lycklig.

Min kärlek och hyllning till livet är min egendom.

Ser mig själv och förundras över att jag finns.

Livet är krokigt och skumpigt med många uppförsbackar. Men också raka kurvor som ställer livet på ända. I en värld där alla måsten måste finnas, och alla intryck och avtrycks som sätts, så är du den enda personen i världen som det bara finns en utav. Är det inte märkligt? Visste du att arbetsmyran använder bladlössen som boskap och mjölkar dom på deras bajs som innehåller mycket socker!

Mitt konstnärssinne visar sig vara det jag ser i meningen med livet. Tvillingen som menar att allt har två sidor, och som inte stannar länge nog på en plats. Det får inte bli tråkigt! Men risken är minimal med tanke på nyfikenheten och att tanten har blivit äldre. Dessutom har jag insikten om skörheten, sjukdomarna och att en liten knuff åt fel håll kan bli ett rent helvete!!!

Jag är tidstrogen och optimist! Hjärtan och änglar är min huvudmeny för ren och äkta kärlek. Diabetes har jag och smågodis är min bästa vän och värsta fiende. Slår ett extra slag för White musk, Aloe vera och Jojobaolja. De har följt mig genom livet. Mina absolut i särklass bästa kryddor är Cayennepeppar, Paprika och Dragon.

Lugn och ro prioriteras alltid i första hand. Sen kommer resten. Ingen dag är den andra lik, det har jag minsann fått erfara. Du står dig själv närmast. Min man står mig ännu närmre. Tro mig, jag vet att det är så.

Jag är vacker varje dag och när morgonen gryr har min frisyr blivit ändrad, en liten rynka har fått ett tydligare uttryck och ännu ett hårstrå har grånat under natten. Det är livet som tar hand om mig.

Ingen make-up i världen kan ersätta det. Då jag fortfarande är sömnig i min egen takt.

Doften av kaffe som kittlar mina näsborrar och prasslet av tidningen som jag noggrant studerar. Mina fötter är som en mina. Minsta lilla gruskorn gör ont och valet av bra skor är ett måste.

Du doftar det jag behöver. Mer än så är det inte. Inget jag kräver, det bara blev så rätt. Livet är snällt och jag har hjälpt till att forma det så. Om jag vågar blunda och drömma så vore det toppen om jag får stanna kvar hos dig.

Nu när barnen tränar på vuxenlivet så tränar vi inför det kommande barnstadiet igen. Där vi en gång var. Egentligen är vi bara barn i en vuxenkropp som sakta skrumpnar. Vi blir skrynkligare men med en livshistoria som bara vi själva har nyckeln till. Att födas är smärtsamt, att leva är smärtsamt men vi får aldrig glömma allt det på vägen som ledde oss hit. Om du tror att vi ses igen så gör vi det!

Man kan aldrig riktigt säga hur något blir. Det är just därför som livet är så spännande. Våra val i allt det vi gör blir kanske inte riktigt så som vi har tänkt oss alla gånger. Det behöver det inte heller. Det är inte alltid en förlust eller ett misslyckande. Allt måste vara en första gång, som när vi lärde oss att sitta, krypa och gå. Vi klarar mycket och ska känna stolthet i det.

Du och jag kanske inte är så olika ändå. Fast olika är bra. Förhoppningsvis möts man nånstans i mitten och kan använda varandras olikheter på ett sätt som gynnar båda. Vissa av oss är ett med naturen, medan andra föredrar stadspulsen med högre tempo. Som tvilling har jag två sidor. Älskar naturen och skogen men behöver också fart och fläkt som jag får av att bo i stan.

Sista raderna tillägnas dem jag älskar så oerhört. Den kärleken gör ont men på ett skönt sätt. Nu ska vi njuta och må, stora och små, där himlen är blå, men inte ändå.

Lev och skaka om livet. Ta emot skrubbsår och tårar. Ge bara när du har något att ge.

Ge bara när du har något att ge. Spendera tiden med omsorg och välj dem som gör gott i din själ. Skratta dig glad och gråt dig lycklig. Ge dig själv en kram för ditt bästa jag. Sluta aldrig drömma, även om vägen tar omvägar. Titta uppåt och upptäck. En dag till för att ta emot det bästa livet har att ge. Du är här nu och det finns en anledning till det. Möt kaos och ordning. Träffa alla sorters människor och släck törsten med en päroncider.

Min nuvarande bästa dryck är just alkoholfri päroncider och har blivit ett naturligt komplement bland kylvarorna. Coca-Cola är ljuvligt gott och där hänger mina smaklökar gärna kvar ett tag extra.

Varm choklad dricker jag ibland på jobbet och överraskas gång på gång över den söta milda smaken som dröjer sig kvar.

Nu har jag bjudit in dig i mina drömmar och mina vardagstankar. Hur jag känner och tänker. Nu tar jag mig ett glas svartvinbärssaft och säger på återseende!

Thomas Karlsson: Händelser i livet

Henke ligger på sin brits och funderar över sina val i livet. Varför hade det blivit så här? Vad hade gått snett. Den ständiga oron i kroppen som gjort skolgången till en enda stor plåga. Han bråkade med alla i sin frustration över att själv inte vara vän med sitt inre och gav oftast efter för sina impulser. Han fick sitta själv ensam i ett rum på skolan för att han inte skulle störa de andra eleverna. Inget hjälpte, koncentrationen svek och med ett nödrop kom han in på gymnasiet. Men nu orkade han inte mer och hoppade av. Nu följde en våg av mindre förseelser och han sökte sig till till kompisar som inte ställde några krav. Han tänker på hur det till sist slutade.

Henke och Alex är hemma i deras gemensamma bostad. Det är en nedsliten liten etta som ser ut som om den inte blivit städad på de närmsta månaderna. Tidningar ligger utspridda över hela lägenheten gamla förpackningar av pizza och kinamat täcker nästan hela golvet och lukten av gammal öl från de många burkar som ligger lite här och var är kväljande. Men det är inget som de bryr sig om. De är upptagna med en skiss som ligger framför dem på det nedslitna soffbordet. De är nerviga och framför allt Henke som darrar på rösten när han frågar Alex.

– Ska vi verkligen göra detta? Ska vi inte bara skita i allt? Det fixar sig säkert på något annat vis.

– Nu gör vi som vi sagt! Säger Alex korthugget.

Ute är det en kall och mörk vinterkväll och snön bara vräker ner från himlen och lägger sig som ett tjockt vitt lager på den nerkylda asfalten. Henke och hans polare Alex har precis gått ut för att tända varsin cigarett. De vet båda två precis vart denna kväll skall ta dem. De har planerat detta i månader, och snart ska det äntligen ske. Allt är glasklart och noga planerat och deras flyktbil står parkerad och körklar en bit längre ner på gatan.

Deras väska är packad och innehåller två svarta ansiktsmasker, två par svarta skinnhandskar och en pistol av modell Glock 17.

De börjar sakta men säkert vandra emot den kiosk de valt ut. I kiosken arbetar personalen ännu lyckligt ovetandes om att de snart skall bli rånade. Det bor bara runt fyratusen personer i denna lilla by. Rån och annan kriminalitet förekommer väldigt sällan här omkring. En stor del av invånarna som bor här är gamla och pensionerade medans de flesta yngre har lämnat och flyttat ut. Så är det något brott som begås faller mistankarna genast på det fåtalet ungdomar som fortfarande bor kvar. Man förmodar, på goda grunder, att några av dem varit i farten.

De närmar sig kiosken nu. Den ligger bara strax runt hörnet. Henke öppnar väskan och tar ut handskarna och ansiktsmaskerna stoppar sedan pistolen i jackfickan.

– Här Alex, säger han med spänd och nervig röst, och sträcker med darrande händer fram sakerna till honom.

Alex tar emot grejerna och börjar genast ta dem på sig. Nu är det dags. Det är bara cirka tjugo meter mellan dem och deras mål. De börjar nu springa mot kiosken och Henke känner hur adrenalinet pumpas ut i hans kropp. Han drar fram pistolen och sliter upp dörren in till kiosken och skriker:

– Upp med händerna detta är ett rån! Försök inte ens att tänka tanken att larma, för då sätter jag en kula i dig! Vrålar Henke till mannen bakom disken.

Den äldre mannen, nästan helt skallig, som står bakom disken i kassan lyfter lydigt upp sina darrande händer. Henke kastar väskan till honom och befäller honom att fylla den med pengar och tobaksvaror. Med sin gamla och rynkiga men ändå snabba händer börjar han fylla väskan, först med sedlar sedan med cigarettpaket. Henke skriker flertal gånger till honom att skynda på och den gamla mannen rakar snabbt ner så mycket som får plats.

När han är klar sliter Henke väskan ur hans händer men hör samtidigt ljudet av polissirener och skymtar precis en kvinna vid dörren bakom mannen.

– Henke! Den andra kassörskan måste ha larmat polisen och de är strax här! Vi måste dra! Skynda dig tiden rinner ut! Vrålar Alex.

Henke inser snabbt att det är dags att dra iväg och han springer kvickt mot utgången och sparkar upp den tunga stöldörren.

– Nej men vad fan! Det kan inte vara sant! Polisen blockerar vägen till vår flyktbil, ropar han till Alex.

Henke och Alex börjar springa för allt vad de är värda. De svänger in på en tvärgata som leder till ett litet bostadsområde och sedan vidare in mot en liten skogsdunge, i förhoppning att kunna gömma sig där. De sätter sig ner på en sten för att hämta andan, men vilan blir kort för en bit bakom sig skymtar de ett fladdrande ljus, troligen från en ficklampa och sedan hör deljudet av skällande hundar

– Ni två stanna! Om ni springer släpper jag hunden på er, ropar en polis efter dem.

Men såklart lyssnade de inte på ett ord av vad polismannen sa. De börjar springa för sina liv. Henke hör hur ljudet av den skrikande polismannen blir mer och mer avlägsen och han tänker att äntligen är de säkra. Han ser sig om och inser att Alex har hamnat långt efter och plötsligt hör han ett förfärligt gällt skrik. Det låter som Alex, han måste blivit biten av polishunden. Första frågan som slår honom är om han ska vända om och hjälpa eller bara fortsätta springa. Han väljer det lätta alternativet och fortsätter springa därifrån. Han springer och springer och till slut kommer han fram till deras lägenhet. Han sliter omedelbart upp dörren och rusar in i köket och gömmer väskan i ett av skåpen. Han sätter sig i soffan och lägger sina händer för ansiktet och börjar storgråta.

– Vad fan har jag gjort? Varför är jag så förbannat dum? Kvider han för sig själv.

– Nu är Alex haffad av polisen och blir säkert dömd till ett långt fängelsestraff, hulkar han, med gråten i halsen.

– Nu sitter jag här själv i min ensamhet och är osäker på vad som skall hända, fortsätter han snyftande.

Efter att ha suttit en stund och tankarna har farit runt i hans huvud, så bestämmer han sig för att gå till sängs och han somnar efter att ha legat vaken en bra stund ända tills tröttheten blir för stor och han faller till sömns.

Nästa dag vaknar han av en kraftig smäll och han flyger upp ur sängen iklädd endast sina kalsingar. Polisen har slagit in dörren och han hör en massa mumlande röster. Jag är fast nu tänker han, nu kommer de att ta mig. Han undrar bara hur de visste var de bodde, men säkert har Alex berättat allt för dem. I samma stund får han en knuff i ryggen och faller pladask till golvet.

– Händerna på ryggen! Ryter polismannen till Henke

Henke gör som han blir tillsagd och sedan för de honom ner för trapporna och ut genom ytterdörren. Utanför står det två polisbilar och polismannen för honom till baksätet på en av dem och ber honom kliva in.

– Var har du gömt pengarna? Spela inte dum. Gör som jag säger så blir det enklare för oss båda, säger polismannen.

– Jag vet inte vad du pratar om! Vilka pengar? Svarar Henke.

– Ja då blir det den svåra vägen då, säger polismannen bistert. Din polare Alex har redan berättat allt för oss, så du behöver inte sitta och ljuga, fortsätter han argt och smäller igen dörren.

Polismannen går runt till förarsidan sätter sig och säger:

– Du har rätt förbli tyst. Det du säger kan komma att användas mot dig i en domstol. Du har rätt att få ett juridiskt ombud och att densamma närvarar vid förhör. Om du inte har råd att betala, tilldelas du ett ombud på statens bekostnad. Pladdrar polismannen rutinmässigt på.

Henrik lägger ifrån sig pennan gnuggar sig i ögonen och tittar upp från bordet och skrivblocket. Han är trött och måste göra en paus i sitt skrivande. Han är svart under ögonen av brist på sömn och med trötta ögon kastar han en blick ut genom det gallerförsedda fönstret som vetter ut mot rastgården. Han lutar sig bakåt på sin pinnstol sluter ögonen och funderar på hur han skall formulera de fortsatta händelserna på sin berättelse. Men snart glider tankarna över på vad som hänt efter han åkt fast och blivit dömd till flera års fängslig förvaring. Ganska snart hade läkare bedömt att han hade ADHD och han blev satt under behandling. På anstalten i Haparanda har han börjat läsa in gymnasiet i Matte, Svenska och andra ämnen. Berättelsen som han skrivit ner är en läxuppgift som han skulle lämna in senare under veckan. Allt som förut verkat oöverkomligt verkade nu möjligt bara han kunde komma ifrån detta trista ställe. Ensam och inlåst i sin cell. Visst var det ändå jobbigt och psykiskt på frestande men till slut gick det ändå hyfsat bra. Och till slut kommer dagen då han avtjänat sitt straff och friheten kommer åter.

Nu hoppas han på avslutande studier och på anstalten i Haparanda har han bland annat fått viss yrkesutbildning och hoppas därmed kunna få ett jobb inom det yrket.

Nu flera år senare när han tänker tillbaks på det som hänt kan han inte förstå att han verkligen var med om ett rån och utsatte människor för skräckupplevelser och hot. Ångesten över detta följer honom fortfarande men livet går vidare och nu vill han bara leva ett vanligt liv.

Petra Wilhelmsson: Har du sett något knepigt?

Vilda hade precis kommit in i sin lilla tvåa efter att hon hade varit på stadens bibliotek. Hon hade lånat sig en deckare och föste undan sina två feta kastrerade hankatter som skrek efter mat. Utanför hördes spring i trappuppgången och Vilda tänkte inte så mycket på det. Det var alltid folk i trappuppgången. Trött gav hon de två katterna mat som slukade det de fick som de alltid gjorde. Vilda gjorde sig kaffe och satte sig i den grå soffan började läsa sin bok.

När andra mordet skedde i boken hoppade Vilda till av den gälla dingdång metalliska stämman från sin ringklocka. Hon sträckte sig efter plattan, slog i gång appen för ringklockan och såg två poliser utanför sin dörr. Chockat tryckte hon på mikrofonknappen sa:

– Hallå?!

– Det är Polisen kan ni öppna dörren?

– Ja, jag kommer.

Vilda öppnade dörren och släppte in polisen. Hon förstod knappt vad de sa, så chockad var hon. Det hade hänt något i hyreshuset. Så mycket förstod hon. De ställde någon slags fråga till Vilda om och om igen. Till slut sa den manliga polisen som hette Sven:

– Har du sett något knepigt i trappuppgången? Någon person som har uppträtt annorlunda?

Vilda stirrade till på polisen. Vad skulle hon svara? Ingen av hennes grannar betedde sig som vanligt folk. Skulle Vilda berätta om grannen Stig som var över åttio år som gick och plockade upp löv från golvet i trappuppgången? Han som städa efter städerska hade städat trappuppgången?

Stig hade koll på alla grannar och gick flera gånger runt huset såg in i grannarnas fönster.

När Vilda skulle slänga sina sopor och hade precis kommit in kunde hon höra hur Stig gick ut i trappuppgången. Genom ögat i dörren såg hon Stig gå runt i trappuppgången och ropa:

– Hallå!

Vilda hade ofta funderat på om hon skulle öppna sin dörr och säga det var bara jag som var ut med soporna, men varför skulle hon redovisa det?

Stigs fru brukade stå putsa utsidan på ytterdörren flera gånger i veckan. Även hon sopade, dammsög och moppade utanför deras dörr. Hon brukade ha skvallerstunder med de andra tanterna som bodde i hyreshuset. Sen hade vi Fru Svensson som går runt och luktar överallt. Utanför grannarnas dörr och även vid porten. Hon klagar ständigt på städerskans städning ringer och klagar till hyresbolagets kontor om det ena och det andra. Fru Börjesson även hon en nyfiken tant som klagar och får för sig saker. Hon talar högt så alla hör om saker som hon anser är olagligt och borde polisanmälas.

Så var det nyfikne fru Björk som smyger runt på den våningen hon bor på. Hon brukar stå där trappen börjar och tjuvlyssna på de andra grannarna och kika ner eller upp. När Fru Björk upptäcks backar hon fort och försvinner in sin lägenhet för att sedan smyga ut igen.

Pratglade Viola en gammal tant som älskar att tala och skvallra. Hon talar med alla och folk brukar smyga förbi hennes dörr. Viola kan komma ut när som helst ropa och börja tala.

En gång när Vilda kom hem från affären var Viola i trappuppgången och ropade glatt. Vilda blev överraskad och hoppade till så matvarorna flög ur matpåsarna.

Vilda hörde sig själv tala om grannarna för polisen och hur hon nu berättade om Britta som misstrodde allt och alla å brukade muttra:

– Man kan inte lita på någon.

Sedan berättade Vilda om ena grannen som hon inte kände till namnet på en herre som smög runt i trappuppgången och smög så tyst som han kunde ut genom porten. Vilda hade sett honom då och då när hon var på väg ut eller in. Vilda blev tyst. Från trappuppgången hörde Fru Bloms gälla stämma när hon berättade för någon om Ernst en annan granne att hon hade sett honom titta på TV hela dagen och dricka öl. Detta hade Fru Blom sett när hon gick fram och tillbaka till tvättstugan.

Polisen Sven såg på Vilda

– Vad har du gjort idag?

Ja, vad hade Vilda gjort?

– Jag har varit på biblioteket svarade Vilda.

– Har du varit något i trappuppgången?

– Ja, när jag skulle i väg och hem från Biblioteket. Så jagade jag in ena katten som rymde i morse när jag slängde sopor svarade Vilda som berättade tiderna för detta. Den kvinnliga polisens radio sprakade till och hon gick undan och talade med någon. Hon kom tillbaka.

– Har du något inspelat från ringklockan? frågade hon. Vilda öppnade appen på plattan det enda som fanns där var när polisen hade plingat på. Hon visade dem. De tackade och Vilda raderade videon automatiskt. Det sprakade till igen i Polisens radio.

– De har gripit honom sa kvinnan denna gång.

Poliserna lämnade Vilda som stod kvar innanför sin ytterdörr. Utanför hörde hon Fru Börjessons stämma.

– Hon som bor där har en övervakningskamera på sin dörr och det är olagligt!

– Nej! Det är en ringklocka sa Polismannen Sven och kom i diskussion med Fru Börjesson som inte gav sig, Vilda såg ut, ja de flesta grannarna stod i trappuppgången. Den som saknades var Britta.

Stig stod böjd och plockade upp småstenar och löv som poliserna hade dragit in under skosulorna.

Poliserna började gå och den kvinnliga polisen fnittrade plötsligt till.

– Vi borde ha frågat om hon hade sett något normalt sa hon och gav sin kollega en menade blick.

Vilda hörde av de andra grannarna som samtalade högt att Britta hade blivit nedslagen och rånad av en släkting som Britta vägrade låna ut pengar till.

Vilda läste sedan i tidningsappen att Britta hade blivit knuffad av den desperata släktingen och då ramlat illa. Hon hade slagit i huvudet och tuppatt av. När Britta kom till medvetande kunde hon berätta allt för polisen.

Men skvallret i staden blev att Britta hade råkat ut för mordförsök. Vilda tyckte det var hemskt det som hade hänt och kunde inte förstå varför händelsen skulle kryddas på. Hon undrade ofta vad poliserna tänkte om dem i hyreshuset och vad hade grannarna sagt och beskrivit Vilda? Den där konstiga som talar och skäller på sina katter? Ja, vem vet? Fast enligt Vilda så är hon mest normala personen i hyreshuset, inte kryper hon på alla fyra i trappuppgången plockar löv och småsten.

Molly Havsros: Ett fel kliv

Theseus sprang igenom regnet och åskan, han sprang så långt bort han bara kunde komma. Aldrig att han skulle tillbaks dit. Theseus stannade när han var utanför sin kompis hus, han gick upp till dörren och knackade. Cirka 2 minuter senare kom hans kompis pappa och öppnade.

”Hej Theseus! Neito är uppe på hans rum.”

”Okej, tack!”

Han tog av sig sina skor och gick upp till Neitos rum, man kunde höra honom lyssna på Lovejoy på grund av hur hög volym han hade på, Theseus knackade på hans dörr och Neito öppnade.

”Theseus! Vill du lyssna på Lovejoys nya album med mig?”

”Okej!”

Neito satte sig ner i sin gaming stol framför sin dator och Theseus satte sig i hans säng. De lyssnade på det nya albumet och 4 låtar in valde de att köra sanning eller konsekvens.

”Okej, så Theseus, Sanning eller konsekvens?”

”Sanning.” ”Vad hände med dina riktiga föräldrar och syskon? Eftersom du är adopterad menar jag.”

”Ehm.. De dog i en bil krasch när jag var 3, mamma dog direkt på plats medans pappa dog på sjukhuset. Jag och min lillebror hamnade på ett adoptions center och han blev adopterad långt före mig så jag har inte sett honom på 11 år.”

”Vänta så de delade bara på er två?! Är inte det olagligt?”

”Tydligen inte, jag har försökt hitta honom men det är som att jorden uppslukat honom, jag vet inte ens om han fortfarande lever.”

De satt i tystnad och lyssnade på albumet en stund tills de hade lyssnat på hela albumet. Neitos mamma kom upp till dem och berättade att Theseus pappa var utanför för att hämta Theseus. Pojkarna sa hejdå och Theseus gick ut till sin pappa.

”Hej pappa.”

”Hej Theseus, Varför sprang du hemifrån din mamma igen?”

”Hon var full igen, jag tänker fan inte bo där om hon ska vara full varje jävla dag. Kan jag inte bara bo hos dig?!”

”Jag har ju berättat att det inte går. Du måste bo med din mamma varannan vecka.”

”Ja men är ju full hela tiden, hon vet knappt att jag existerar, när hon inte är full så sover hon. Tror du verkligen det är så roligt att bo där då?”

”Jag ska prata med henne så får vi se hur vi gör.”

”Okej.”

Theseus pappa körde hem Theseus till hans mamma och åkte sen igen. Theseus gick in i huset och möttes direkt med en stark stank av alkohol. Han gick upp till sitt rum och startade upp sin dator för att kolla YouTube. Efter 2 timmar stormar hans mamma in i rummet.

”Vart var du idag?!”

”Jag var hos Neito.”

”Jag sa att du skulle hem och städa efter skolan!”

”Okej men jag vill inte va i ett hus som stinker alkohol dygnet runt.”

”Var glad att du har ett hem, jag hade lätt kunnat sparkat ut dig ur huset! Var mer respektfull.”

”Gör det, jag ber dig.”

”Om du säger så. DU SKA VARA UTE FRÅN MITT HUS INNAN MIDNATT! Om du glömmer något kommer det skrotas.”

”Wow, det där var det snällaste du någonsin gjort för mig.”

Theseus mamma gick ut från hans rum så han ringde sin pappa.

”Theseus, vad är det nu?”

”Mamma har sparkat ut mig i huset, kan du komma hit och hjälpa mig få ut mina saker?”

”Hon gjorde vad?! Jag kommer.”

Theseus började packa ihop sina saker när Neito ringde honom.

”Tja! Vad gör du Theseus?”

”Packar ihop mina saker.”

”Vänta, varför då?”

Theseus kunde höra på Neitos röst att han va orolig.

”Mamma sparkade ut mig så jag flyttar in hos pappa på heltid.”

”Seriöst? Asså den där jävla kvinnan, fan vad jag hatar henne.”

”Jag med, men jag måste packa nu, jag ska va ute ur huset innan midnatt så jag har bara 6 timmar på mig att fixa alla mina saker.”

”Okej, hejdå!”

”Hejdå!”

Efter Theseus hade lagt på satt Neito helt förtvivlad, hur kunde nån göra så mot sitt barn, även fast Theseus inte var hennes riktiga son. Neito tog fram sitt ena fotoalbum där han hade massa bilder på honom och Theseus. I en av bilderna så firade Theseus jul med Neitos familj, där höll Theseus och Neito upp varsin matchande tröja de hade fått från Neitos mamma, det var en av Neitos favorit bilder. Han bestämde sig för att han skulle hjälpa Theseus så han tog på sig sina skor och gick till Theseus mammas hus, när han knackade på öppnade Theseus.

”Neito? Vad gör du här?”

”Jag tänkte hjälpa dig packa!”

”Jaha. Tack!”

De packade och efter en stund kom Theseus pappa dit, han hjälpte de få ut sakerna. Ungefär kvart i 12 var de klara och redo att lämna huset.

”Tack för hjälpen Neito! Vill du ha skjuts hem?”

”Det var inga problem och gärna!”

Theseus och hans pappa körde hem Neito och sen åkte de hem för att packa upp. De spenderade ungefär hela natten till att packa upp.

Efter de hade packat upp så gick de för att äta frukost, båda hade sömnproblem så det var inte ovanligt för dem att inte sova. Enda sen Neito blev avsläppt hemma har han inte kunnat sluta att tänka på allt som händer. Han ligger vaken i sin säng hela natten och får inte en blund. Vid klockan 7 kom Neitos mamma in på hans rum för att väcka honom för skolan. Han klädde på sig och åt frukost och gick sen till skolan, när han kom fram till skolan såg han Theseus sitta på skoltaket, han brukade alltid sitta där under raster, till en början var Neito orolig på grund av hur nära kanten han satt men efter ett tag vande han sig. Neito gick in i skola och gick up till taket och satte sig bredvid Theseus.

”Hej.”

”Hej.”

”Så, hur går det för dig och din pappa?”

”Det går väl helt okej, han skulle åka hem till mamma för att prata med henne medans jag är i skolan.”

De pratade om allt möjligt tills klockorna ringde och deras första lektion skulle starta. De hade olika ämnen första lektionen, Neito hade Engelska och Theseus hade matte. Neito hatade sin Engelska klass, han gillade ämnet fast hans Engelska klass var fylld med mobbare. De värsta var Alex, Kendo och Clay. De såg alltid till att det fanns problem och hade gått om 4 årskurser vilket är en av anledningarna till att alla var rädda för dem då de var 4 år äldre. Som vanligt kastade de runt papper, vätte stolar och kastade sudd och pennor, lärarna slutade bry sig för länge sen. Neito satte sig på sin plats, näst längst bak bredvid fönstret, bakom honom satt Kendo och Alex. De kastade papperslappar på honom. Han la ner alla lappar i sin ryggsäck, han brukade alltid läsa dom efter lektionerna. Deras lärare var sjuk idag så de hade vikarie, innan halva lektionen hade gått att hon redan gett upp så klassen fick sluta tidigare. Neito tog sina saker och gick upp till taket och satte sig vid kanten, han öppnade sin ryggsäck och tog fram lapparna.

”Jävla unge gå och dö”

”Ingen vill ha dig här”

”Gör oss alla en tjänst och gå och häng dig eller något”

”Neito ditt jävla emo kan du dö”

”Ingen vill fucking ha dig i den här världen” han orkade inte läsa resten, han tog upp sin telefon och skrev till Theseus

”Är din lektion slut snart?-Neito”

”Har 10 minuter kvar, kommer till taket när jag är klar!-Theseus”

”Okej!-Neito”

Neito tog på sig sina hörlurar och började lyssna Wilbur Soots musik, första låten som spelades var Julibee Line, det var Neitos favorit låt för att i låten varnar de för självmord och att i låten sjunger han att det är anledning varför London har barriärer på sina tub linjer. Han lyssnar på några låtar tills Theseus kommer.

”Tja!”

”Hej!”

”Så hur gick det på Engelskan?”

”Vi hade vikarie och hon tröttnade på att Alex, Kendo och Clay kastade runt saker så hon gav upp och vi fick sluta tidigt, hur gick det på din matte?”

”Helt okej antar jag, Leo och Siri höll på och va idioter som vanligt och kastade runt lappar.”

Leo och Siri var de största mobbarna i Theseus matte klass, de var kompisar med Clay, Kendo och Alex.

”De jävlarna, asså jag är så jävla trött på dem.”

”Jag med..”

Efter skoldagen var slut så gick de hem till Neito. Neitos hem var som ett andra hem för Theseus på grund av hur mycket han var där, han va troligtvis där mer än han var hemma. Både Theseus och Neito är mobboffer så de brukar prata om va folk har sagt till de under dagen med varandra, de har inte berättat för sina föräldrar.

Ibland undrar Neito om saker hade vart annorlunda om han var normal, hade folk gillat honom då? Han önskade ofta att han skulle kunna få svar på sina frågor. Neito och Theseus gick upp på Neitos rum och hällde ut alla lappar de fått under dagen, de brukade läsa upp sina lappar högt och göra skämt från det.

”Neito ingen fucking gillar dig”

”Självklart att ingen gillar dig Neito, alla älskar dig!”

”Jag fattar varför din mamma sparkade ut dig din idiot”

”Jag med!! Du var för bra för henne!”

De höll på en stund tills Theseus pappa kom för att hämta Theseus. Neito satt kvar på sitt rum och städade upp lapparna, när han skulle hänga upp sin väska så han en lapp han hade missat. ’Neito ingen gillar dig, inte ens Theseus, han bara låsas för att han tycker synd om dig, många har hört honom säga att han önska att du var död och att varje gång ni sitter på taket vill han putta ner dig och få det att se ut som du hoppade.’ Den här gången gjorde det ont inom Neito när han läste, Theseus tyckte väl inte egentlig så om Neito. Han gick och la sig för att inte behöva tänka mer på det. När han vaknade så hade han fått ett meddelande från Theseus.

”Är sjuk så kommer inte till skolan idag -Theseus’ ’Det är chill, krya på dig -Neito”

Neito gjorde sig i ordning för skolan och gick dit. När han kom fram så hade han 20 minuter tills hans första lektion så han gick upp till taket och lyssnade på musik. När hans lektion började satt han kvar, när det var dags för lunch satt han fortfarande kvar, även när skoldagen var slut hade han inte rört sig, snart var klockan 8 på kvällen och han var fortfarande på skoltaket, vaktmästaren låser alltid dörren till taket efter klockan 6. Neito satte sig mot en vägg uppe på taket och somnade. När han vaknade hade han 7 missade samtal från sin mamma, 6 missade samtal från sin pappa och 73 missade samtal och 583 missade meddelanden från Theseus.

”Hej Neito, vart är du? Din pappa ringde och frågade om du var här.-Theseus”

”Neito? vart är du, vi är oroliga, snälla säg att du är säker<3
-Theseus”

”Neito du har vart borta i 10 timmar! Vart är du? Är orolig..
-Theseus”

”Neito...? -Theseus’ ’Neito! Ingen har sett dig på en hel dag vart är du?! Är orolig som fan!!-Theseus”

”Förlåt, satt på skoltaket och glömde tiden, råkade somna här uppe så jag är fortfarande där<3-Neito”

”Du fattar inte hur orolig jag var! Snälla gör aldrig så igen!-
Theseus”

Neitos telefon dog innan han hann svar. Skolan började inte för ens om 3 timmar så han valde att chilla där uppe. Han gick fram till kanten och kollade ner.

”Ett fel kliv så kan allt vara över.”

Och ett fel kliv var allt som behövdes. Klockan 05:28 kom första samtalet till 112 om att en livlös pojke låg på marken framför skolan. Nyheterna chockade många och Theseus tog det inte bra, han började stanna inne på sitt rum hela tiden och lämnade inte ens sitt rum för att äta, han slutade gå till skolan och skyllde Neitos död på sig själv.

”Om jag inte hade vart sjuk hade han kanske vart vid liv nu.”

Theseus hade precis blivit av med sitt allt, pojkarna hade känt varandra i 10 år och nu var allt borta. Han slutade prata med folk och ignorerade bara sin pappa när han försökte prata med honom. Han loggade in på sin telefon och öppnade sina gamla meddelanden med Neito. Theseus bestämde sig för att gå till skolan, vägen dit kändes alldeles för tom, när han kom fram till skolan gick han upp på skoltaket och såg att Neitos saker fortfarande låg kvar där. Han tog Neitos väska och öppnade den, inuti såg han en lapp,

”Till Theseus” stod det på den, han tog lappen och vecklade ut den.

”Hej Theseus! Om du hittat eller fått denna lapp betyder att jag inte är med dig i fysisk form, men jag kommer alltid vaka över dig, hela ditt liv ut, en vacker dag kommer vi träffas igen. Jag lovar att det inte är ditt fel, jag hade planerat detta i 4 månader. Jag orkar inte med all skit längre. Jag älskar dig som fan, jag är ledsen att vi inte hade längre tid tillsammans, en vacker dag -Din bästa vän Neito”

Theseus kunde inte stoppa tårarna som kom forsande.

”Neito..”

Han stod vid kanten och kollade ner.

”Ett fel kliv var allt det tog för Neito.. Så var ett fel kliv allt det skulle ta för mig med?”

Han gick närmare kanten medans han fortfarande kollade ner.

”Nu kommer vi va med varandra för evigt Neito”

Och historien upprepade sig, 17:13 kom första samtalet till 112 att en pojke låg livlös på marken framför skolan.

Thomas Karlsson: Fasanfulla möten i mörkret

Jag vänder mig om gång på gång men kan inte se någon där, ändå hör jag ljudet av snabba steg bakom mig. Jag snabbar på och hjärtat dunkar i bröstet och andningen är ansträngd. Hela tiden mal tankarna i mitt huvud. Är det dags nu, är detta slutet? Det är sen eftermiddag och på den folktomma gatan där jag går är det mörkt och de svaga, glest placerade gatlyktornas sken orkar inte tränga igenom den täta dimma som ligger över staden. Plötsligt snavar jag, när min fot glider ner i en spricka i asfalten. Mina knän skrapar mot asfalt och jag känner hur mina byxor går sönder och den grusiga hårda och skrovliga asfalten sliter hål på min hud, även mina händer som jag instinktivt sträckt fram för att dämpa fallet skrapas upp och blir blodiga. Vettskrämd försöker ta jag mig upp och lyckas på darrande ben skynda mig vidare. Gode Gud tänker jag, hjälp mig! Allting virvlar runt i mitt huvudet. Om och om igen mal tanken att nu är min stund kommen. Skall jag ge upp och bara foga mig utan att göra motstånd? Ljudet av de förföljande stegen verkar nu mycket närmare och jag kan tydligt höra den flåsande andhämtningen från förföljaren bakom. Stadsparkens, på dagen så täta, grönskande inbjudande buskage, vid sidan av gatan formar sig nu till hotfulla gestalter. När jag svänger av på tvärgatan till min bostad känner jag hur någon tar tag i min axel. Jag skriker högt, och förskräckt snurrar jag runt och stirrar in i ansiktet på mannen som förföljt mig. Sedan trycks jag ner på marken.

ag är nyinflyttad i stan och har endast bott här ett par månader. Flytten hit till orten kom sig av att jag, efter att ha gjort klart mina studier, sökt och fått jobb på en av stadens skolor. Orten dit jag flyttar är en liten småstad belägen i de norra delarna av Sverige. Men här finns affär, apotek, systembolag eller rättare sagt ett utlämningsställe och fortfarande låg och mellanstadieskola, medan eleverna på högstadiet bussas till centralorten.

Dagis finns här också, som efter massiva protester från föräldrar fick vara kvar. Vårdcentralen som en gång funnits här lades ner när flera regioner gick samman och sjukvården flyttades till centralorten, allt enligt de styrande en förbättring med all samlad kompetens på ett ställe. Men folk fattade att det var i besparingssyfte. På skolan undervisar jag främst i matematik som är ett av mina specialämnen. Kollegerna på jobbet tycker nog jag är en trevlig och öppen person och att jag sprider glädje runt mig. Jag försöker alltid ge uppmuntrande kommentarer om någon känner sig låg eller deppig. De har vid flertal tillfällen sagt att mina elever tycker om mig och mitt vis att lära ut. Jag försöker se alla elever och ge stöd där det behövs.

Jag trivs bra och tycker mycket om att tillbringa min fritid i stadens grönskande parker, där jag kan återhämta mig och få kraft. Men strax efter min flytt hit började tidningarnas löp vara fulla med svarta rubriker. En serie av våldtäkter har ägt rum och polisen har än så länge inga konkreta spår att gå efter. Det första offret var en kvinna i tjugoårsåldern. Hon blev brutalt överfallen och våldtagen en sen vardagskväll när hon var på hem från sitt jobb på på den lokala restaurangen. Det dröjde bara en vecka, sen var det dags igen. En ung flicka på väg hem efter att ha varit hos en kamrat där de hade gjort hemarbete från skolan tillsammans, blev påhoppad och indragen bland buskagen i stadsparken och där utsatt för fullbordad våldtäkt. Dagen efter skriker tidningarnas svarta löp ut sitt fasansfulla budskap om ännu en våldtäkt. Inga spår efter gärningsmannen och polisen står maktlös.

Ingen av offren kan ge någon ordentlig beskrivning av hur gärningsmannen ser ut, förutom att han bär svart rånarluva, mörk jacka och mörka byxor. På polisens presskonferens försöker de inför pressen, ge sken av att de har allt under kontroll och att våldtäktsmannen snart kommer att gripas. Allt för att lugna ner ortsbefolkningen och inte skapa panik. Polis kommer även till skolan och pratar med eleverna om händelserna.

De går ut med en önskan om att inga kvinnor eller unga flickor skall var ute och röra sig sent och absolut inte ensamma, och undvika dåligt upplysta områden. Krisgrupper bildas där oroliga kan vända sig med frågor och få tröst. Rykten går, och snart tittar alla män snett på varann och tänker att kan det vara han? Efter ett tag beskylls de boende männen och pojkarna på flyktningförläggningen för dåden och en grupp främlingsfientliga personer kräver att de styrande och polisen genast stänger ner boendet och skickar tillbaks de som bor där till sina hemländer. Folk hetsas upp och snart är det en vedertagen sanning för många att det är någon på asylboendet som är skyldig. Några ungdomar, påhejade av de vuxna, tar en kväll dunkar med eldfängd vätska och smyger fram till en av barackerna där de asylsökande bor. De håller ut vätskan på ytterväggarna runt om baracken. Sedan tar de fram hemmagjorda molotovcocktails och kastar in genom fönstren. Elden får ett snabbt förlopp och baracken brinner ner till grunden innan räddningstjänst hinner fram. Som tur var, var det ingen som bodde i denna barack för tillfället, annars hade de boende inte haft en chans. Ingen hade överlevt och hela familjer hade brunnit inne. Den hatiska stämningen piskas upp mer och mer och inte minst på nätet där det florerar mycket invandringsfientlig propaganda. Vissa, i vanliga fall väldigt ljusskygga rasistiska, grupper träder fram och får med hjälp av media sprida sina lögner och falska påståenden. Flera incidenter mot asylboendet händer. Baconpaket läggs utanför dörrarna, koraner bränns och väggarna på barackerna blir nedklottrade med rasistiska slagord, trots polisens ökade bevakning kring boendet.

Polisen är förtegen om vissa saker om våldtäkterna. Det som inte läckt ut till pressen är att gärningsmannen efter varje överfall tagit med sig något från offren. En sko, ett hårband, trosor eller något annat personligt från offren. DNA från brottsplatserna har skickats för analys till rättsmedicinska laboratoriet, men ännu har ingen kunnat spåras via detta. Polisen mobiliserar och tar hjälp av psykologer.

Detta för att kunna göra en gärningsmanna-profil. Men de har väldigt lite att gå på. I TV och radio väddar anhöriga till de överfallna och kränkta offren om hjälp att få fast gärningsmannen. Många tips strömmar in men inget leder polisen vidare. I Efterlyst på TV visar en känd programledare filmklipp från stan och anhöriga intervjuas. Även ett medium kallas in men trots alla ansträngningar har utredningen gått i stå. Debattartiklar i pressen där sakkunniga uttalar sig om sexbrottslingar och beskriver bland annat pedofiler och deras syn på vad de gjort. De saknar oftast insikt om att det de gör är fel och att det är samhället som inte accepterar deras rätt till kärlek till barnen. De tänker, om de nu överhuvudtaget kan tänka, inte på barnen som blir utsatta för dessa övergrepp, kanske gång på gång. De stackars oskyldiga barnen som får hela sin uppväxt förstörd. Barn som inte får vara barn, leka och busa. Barn tar ofta på sig skulden själva och tycker att det är deras fel. Detta följer ju med dem genom hela livet och ger ofta bestående men. De tar upp varför våldtäktsmännen våldför sig på kvinnorna. Det handlar oftast inte om sexuell njutning utan om att de får visa makt, makt att underkuva och förnedra andra. Själva är de egentligen oftast svaga och tämligen intetsägande personer som har svårt att hävda sig i vardagslivet. De behöver känna att just där och då har de makt och förmåga att kväsa sina offer, de stackars drabbade kvinnorna.

Det verkar som våldtäktsmannen blir djärvare och djärvare och mer förslagen, i tron att han aldrig kommer åka fast. Nu sker våldtäkter på mer upplysta platser och inte bara vid, om inte mörklagda, så väldigt svagt upplysta parkområden. Så händer det att en flicka i övre tonåren blir överfallen bakifrån en kväll i juli, när hon är på väg hem från sin träning. Det som kommer att förändra allt är att flickan är tränad i självförsvar och lyckas snabbt göra sig fri från förövarens grepp, lägga omkull honom på marken och dra av rånarluvan som gärningsmannen bär och därefter, snabbt springande ta sig från platsen.

Hon lämnar en omtumlad och överraskad förövare liggande på asfalten. Flickans snabba och resoluta ingripande får honom att snabbt rusa in bland parkens buskage och sedan försvinna. Flickan larmar där efter polisen på sin mobil. När polis anländer till platsen är gärningsmannen borta. Men flickan kan trots sitt upprörda tillstånd, ge polisen en bra beskrivning på hur mannen ser ut. Efter någon dag släpper polisen en fantombild på våldtäktsmannen. Denna fantombild kablas nu ut i både lokal-, som rikspress. Även nyheterna på TV visar den troliga bilden av den misstänkta gärningsmannen. Tipsen strömmar nu in till polisen och de flesta pekar åt samma håll. Slagningar i brottsregister ger inget. Den misstänkte verkar inte vara någon känd våldtäktsman. Tidigare kriminella kopplingar kan de inte eller hitta. Bevakning av mannen sätts in och polis följer honom på avstånd. Efter diskussioner och överläggningar med åklagare bestäms det att polis skall göra ett tillslag i mannens bostad. Polis sänds dit och ringer på, men ingen verkar vara hemma. Låssmed tillkallas och kriminalteknikerna går in i lägenheten. Efter en noggrann genomsökning hittar de en kartong gömd längst in i garderoben. I den hittar de ringar, trosor, skor – allt som offren sagt att gärningsmannen tagit med från dem efter sina avskyvärda handlingar. Larm till kollegerna som utför bevakningen går ut, med order att genast gripa mannen.

Skolorna är nu stängda och både elever och lärare har sommarlov. Den förr så kallade industrisemestern har börjat, ändå ligger både stadens parker och gator just nu nästan helt öde och folktomma. Det är två dagar efter det senaste våldtäktsförsöket som jag är på väg hem efter min så vanliga promenad i och kring stadsparken. Det är då jag blir uppmärksam på ljudet av de förföljande stegen, och jag försöker så snabbt som möjligt ta mig till min bostad.

Jag ligger på trottoaren med kinden tryckt mot asfalten och känner ett knä mot min rygg. Jag snyftar och gråter. ”Håll tyst ditt jävla äckel” säger en röst i mitt öra. Jag rycks upp från marken av polismannen som satt handfängsel på mig. polisbil.

Jag ser mig omkring, blåljus blinkar överallt och jag blir knuffad mot en polisbil. Jag visiteras och snart håller en polis triumferande upp rånarluvan han hittat i min ficka. Han tar fram legitimation ur min ficka. Han tittar på den och säger, ”Ja du herr Svensson, nu har du åkt fast till slut ditt fega kräk.” Jag vrider på huvudet och möter hatet från folk som samlats på platsen. Jag ser kolleger, föräldrar till mina elever och även några grannar. Alla stirrar med förakt på mig. Jag hör hur de ropar med hatiska röster. Jag trycks in i polisbilen och vi åker sakta iväg genom folkmassan. Några bankar på bilen andra spottar. Förtvivlan sköljer över mig, Jag var fast till slut. Ynklig och i totalt avsaknad av empati för mina offer sitter jag bak i polisbilen. Allt jag känner är bara en väldigt stor självömkan.

Epilog:

Min berättelse är en fiktiv historia sprungen ur min egen fantasi. Tankar och åsikter som framförs är endast mina egna och kommer inte från några faktaböcker jag läst.

Thomas Karlsson

REDAKTIONEN
© Britt-Inger Hedström Lundqvist,
Johanna Olsson & Linda Lundqvist
PDF Förlag DIKKO 2013

